

4254.

Μ. ΒΑΛΣΑ

ΔΙΓΕΝΗΣ!

ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΜΟΝΟΠΡΑΧΤΗ
ΚΑΙ ΦΑΡΣΑ ΣΟΒΑΡΗ

ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΗΛΙΘΙΟ ΔΙΔΟΜΕΝΟ
ΣΕ ΜΙΑ ΛΥΠΗΡΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ]

ΣΙΓΜΑΝΟΣΓΙΟ
ΜΙΣΘΑΡΙΟ

Η τρέλλα δεν πάει στα βουνά.
ΔΥΣΤΥΧΩΣ!!

Π Ο Δ Η

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ»

1931

Παράβολο 800 γρ. ασημι
ΒΑΣΙΛΗ ΚΑΡΑΝΑΚΗ
Αθήνα
7 Αρ. Διαφοροποίησης
Μ. Βίβλος
10.7.1931
Παρίσι 16.7.31
The Souvenir Press
XVIII

M. ΒΑΛΣΑ

ΔΙΓΕΝΗΣ!

ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΜΟΝΟΠΡΑΧΤΗ

Dr. Z. di' l'ora bo' agerada

Dr. ΠΕΤ!

SIEMANOGLIO

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΨΥΧΕΣ ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ	σκηνική δράση σε τρεις πράξεις (Γράμματα 1917)
ΘΕΟΣ ΣΧΩΡΕΣΗ ΤΟΝ!	σκηνική δράση μονόπρακτη (Λόγος 1920)
ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ	σκηνική δράση σε τέσσερις πράξεις (Λόγος 1922)
ΥΠΟΥΡΓΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ	σκηνική κοροΐδια μονόπρακτη (<i>Αθήνα, Τυπ. Μαντζεβελάκη 1923</i>)
ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ...	τραγωδία μονόπρακτη (<i>Αργώ 1925</i>)
ΙΕΡΩΣΙΝΗ	σκηνική κοροΐδια μονόπρακτη (<i>Τυπογρ. «Νομικής» 1927</i>)
ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ	σκηνική δράση σε τρεις εποχές (<i>Θόνη 1928</i>)
Η ΑΓΩΝΙΑ	σκηνική δράση σε τρεις πράξεις (<i>Τυπογρ. «Νομικής» 1929</i>)
Η ΚΟΡΟΪΔΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ	σκηνική επίληψία σε τρεις κινήσεις (<i>Έκδοση Α. Μανουίδη, Αθήνα 1931</i>)
LE MEURTRE DES ENFANTS DE MÉDÉE CHEZ NÉOPHRON & CHEZ EURIPIDE	(<i>Έκδοση περιοδικού Acropole, Παρίσι 1930</i>)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑΤΑ

ΡΙΧΑΡΝΤ ΒΑΓΚΝΕΡ	<i>Μία επίσκεψη στον Μπετ'φεν</i> (έκδοση <i>Γραμμάτων 1916</i>)
ΜΟΡΙΣ ΧΙΟΥΛΕΤ	<i>Ύμνος (έμμετρα) Γράμματα 1919</i>
ΟΣΚΑΡ ΘΥΑΪΛΑΝΤ	<i>Η μπαλλάντα της φυλακής του Ρέντιγκ</i> έμμετρα (έκδοση <i>Γραμμάτων 1919</i>)
Α. ΠΑΡΩΙΔΗ	<i>Η Ρώμη νικημένη, τραγωδία, έμμετρα</i> (<i>Λόγος 1920—1922</i>)
* ¹³ LE SACRIFICE D'ABRAHAM	Mistère Crétois (<i>Paris, Chiberte, 1924</i>)
ΑΡΥΙΡΙΣ ΕΦΤΑΛΙΟΤΙΣ	Le Chant de la Vie, Sonnets (<i>Paris, Librairie de France, 1929</i>)

Μ. ΒΑΛΣΑ

ΔΙΓΕΝΗΣ!

ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΜΟΝΟΠΡΑΧΤΗ
ΚΑΙ ΦΑΡΣΑ ΣΟΒΑΡΗ

ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ ΑΠΟ ΕΝΑ ΗΛΙΘΙΟ ΔΙΔΟΜΕΝΟ
ΣΕ ΜΙΑ ΛΥΠΗΡΗ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Ἡ τρελλα δὲν πει στα βουνά...
ΔΥΣΤΥΧΩΣ!!!

Π Ο Δ Η

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ»

1931

ΑΦΙΕΡΩΣΗ :

ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΑ

16. Γ'. 1931

Μ. Β.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

(καθώς παρουσιάζονται στη σκηνή).

Η ΔΟΥΛΑ

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΤΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Τὸ ἀκόλουθο μονόπρακτο εἶναι μιὰ σάτυρα τῆς φάρσας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σκηνοθετηθῆ καὶ νὰ παιχθῆ ἕτσι ποῦ νὰ φαίνεται μιὰ κ ο ρ ο ἰ-
δία τῆς φάρσας, ὅσο τὸ δυνατὸ γοργώτερα καὶ ἐξωφρενικώτερα.
Ἡ τελευταία σκηνὴ ἄλλοιῶς δὲν ἔχει τὴ θέσιν τῆς, οὔτε τὸ ἔργο κανένα
νόημα. Ὁ συγγραφεὺς δὲ σκέφθηκε νὰ γράψῃ «σαχλοβοδεβίλλιον» ! !

Μ. Β.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(* Αἴθουσα πολυτελῶς ηὐδαισιωμένη* καθὼς καθιερώθηκε ἡ ἔκφραση
στῆς θεατροφυλλάδας. Μπαίνει ἓνας ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ καταφοροτωμένος
δέματα, κουτάρης καὶ πακέτα κάθε μεγέθους· τὸν ἀκολουθεῖ ἡ ΔΟΥΛΑ).

Ἡ δούλα. — Βάλτε τα ὅλα στὸν καναπέ.

Ὁ υπάλληλος. — (Μισοιωμένος) Ἐδῶ κότταζε! Ἀτζέμικο
παζάρι! Εἶδες ἐκεῖ ἰδέα νὰ πάη κανεὶς νὰ ξεσηκώσῃ μονο-
μιᾶς τόσες παληάτσες! (Ξεφορτώνεται).

Ἡ δούλα. — Ἐχετε τὸ τιμολόγιο;

Ὁ υπάλληλος. — Τὸ τιμολόγιο; ἄμὲ γιὰ νὰ καταγρά-
ψῃ κανένας ὅλο τοῦτο τὸ караβάνι χρειάζεται τετράδιο,
μάτια μου (Σκαλίζοντας τῆς τσέπες του) Μιὰ στιγμή· δὲν εἶναι
ἡ φατοῦρα ποῦ λέτε τιμολόγιο σεῖς οἱ μεγαλοσιάνοι; ἄκόμα
δὲν τέλειωσε τὸ ξεφόρτωμα (Ψιλοτραγουδᾷ)

Καράβιν ἔρχετ' ἀπ' τὴ Χιός

Νὰ καὶ τοῦτο, νὰ καὶ ἄλλο (Βγάζει δεματάκι) Ἄ, θαρρῶ
τελέψαμε! Οὔφ! Τώρα τὸ τιμολόγιο. . . θὰ κατεβάσῃ
μιὰ πιθαμὴ μούτρα ὁ λεγάμενος τῆς κυρᾶς, ἅμα δῆ τὴν
πρόσθεση . . . ὀρίστε, κυρία.

Ἡ δούλα. — Ἀφίστε το στὸ τραπεζάκι. (Μέσα τῆς). Ποιὸς
ξέρει πόσες κανάτες θὰ κατέβασε! — Ἄν θέλετε νὰ περάσετε
στὸ μαγερεῖο . . .

Ὁ υπάλληλος. — Γλυκειά μου, τὸ κατόπι σου (*Υπόκλιση).

Ἡ δούλα. — Γιὰ κάνε μου τὴ χάρη· ἂν εἶσαι πιωμένος
νὰ πᾶς ἄλλοῦ νὰ ξεμεθύσῃς!

Ὁ υπάλληλος. — Ἄμ, δὲν εἶπαμε, κοκκωνίτσα, καὶ νὰ
τὸ πάρῃς κατάκαρδα! (Βγαίνουν δεξιά).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ὁ Κύριος. — (Μπαίνει μὲ βελάδα, κοντυλένιος, κουμπούλης γυρω-
παιχνιδιάζει στὰ σαράντα). Τί εἶν' αὐτὰ τὰ κουτιά πάλι; ἀπο-
θήκη τὸ κάναμε! Ἀδειάσαμε τὰ μαγαζιά. Βέβαια ἡ γυναῖ-
κα μου θὰ βγῆκε γιὰ τῆς μικροαγορῆς τῆς: ἀμὲ τί θὰ ἦταν
ἡ μεγάλες τῆς ἀγορῆς! Καὶ φυσικὰ δὲ λησμόνησαν τὴ φα-
τουῖρα. (Διαβάζει) «Μιὰ κοῦφα τῆς μπουγάδας», «μιὰ δολάπα»,
— ἔξοχο τὸ δολάπα — «ἓνας μπουφές». . . Μὰ τί διάβολο
κομμάτια-κομμάτια τὰ πακετάρισαν γιὰ νὰ χωρέσουν στὰ
καρτόνια; Ἐπιπλα μέσα στὰ κουτιά! Σίγουρα λάθος θὰ
εἶναι. . . μὰ βέβαια! «ὁ κύριος Χονδρομύτης Δοῦναι» δὲν
εἶν' ἐδῶ (Πηραίνει στὸ τηλέφωνο) Ἐμπρός! . . . Ἐδῶ διὲ κουτιά
καὶ κακό! . . . Ἐμπρός! Τὸ σαρανταπέντε-πενηντατέσσερα. . .
Μάλιστα! «Τὰ Ἠνωμένα Προστυχοπωλεῖα;» Δώσετέ με,
σᾶς παρακαλῶ, τὸ γραφεῖο τῶν ἀποστολῶν. — Γραφεῖο
ἀποστολῶν; — Μοῦ κάνετε τὴ χάρη, Κύριε — Δεσποινίς;
ἄ μὲ συγχωρεῖτε — ἐδῶ τοῦ κυρίου Θηλυκοῦ. Ἀκοῦστε.
Ὁ ὑπάλληλός σας, εἶναι λίγη ὥρα, κουβάλησε στὸ σπῆτι
δλόκληρο φόρτωμα μὲ μιὰ φατουῖρα σῶνομα (Διαβάζει) Να-
πολέων Χονδρομύτης. Εἶναι λάθος εἶπατε; μὰ θαρρῶ.
Πῶς ὄχι ὅπως διόλου; Μονάχα τὸ τιμολόγιο; . . . Χτές;
Εἶστε βέβαιη; Ἡ παραγγελία ἦταν ἐπείγουσα; Ποιός; ἡ
ἴδια κυρία Θηλυκοῦ; Μὰ εἶναι ἀδύνατο, χίλιες φορές ἀδύ-
νατο, δεσποινίς. Ἡ κυρία μου ἔφτασε χτές πολὺ ἀργά, νύχ-
τα ὥρα. Ἀδύνατο, σᾶς ξαναλέγω. — Μὰ καλά, ποιὸς θέ-
λετε νὰ σᾶς παραγγεῖλη φοῦστες, μυρωδικὰ καὶ μεταξωτὲς
κάλτσες; Ὅχι ἐγὼ βέβαια. Χτές δὲν εἶχε καμμιά γυναῖκα
τὸ σπῆτι. Ἦμουν μονάχος. . . Μὰ βεβαίως καὶ τρισβεβαίως
πῶς ἔγινε λάθος — Πῶς λοιπὸν ἔχετε γραπτὴ παραγγελία
καὶ ὑπογραμμένη «Κυρία Θηλυκοῦ»; . . . Ἄ! δίχως
ἡμερομηνία. . . Ἐξηγηθῆτε, τότες. . . Θὰ περάσω νὰ κτι-

τάξω. Ὅπωςδήποτε, λάθος ὑπάρχει καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε
νὰ πάρετε πίσω τὰ κουτιά σας (Κλείνει τὸ τηλέφωνο). Πολὺ εὐ-
γενικιὰ ἢ δεσποινίδα. Δὲ μὲ ἀντιλέγει σὺν τῇ γυναῖκα μου
δὶς τὴν ὥρα. . . Ὑπακοίει ἀμέσως. . . Ἀλήθεια, ποῦ νὰ
πῆγε ἡ γυναῖκα μου. . . τόσην ὥρα τὴν ψάχνω. — Καλ-
λιόπη! Καλλιόπη! . . . Καλλιόπη!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Ἡ ΔΟΥΛΑ καὶ ὁ ΚΥΡΙΟΣ

Ἡ δούλα. — Φωνάζατε;
Ὁ κύριος. — Ἄ, καὶ σὺ Καλλιόπη. Ὅχι, θέλω τὴν κυ-
ρία. Τί ἰδέα νὰ σᾶς βαπτίσουν μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα! Ὁρισμέ-
νως θὰ συμφωνοῦσαν οἱ νουνοὶ σας. Ἀκουσέ: στὸ ἐξῆς ἄμα
φωνάζω Καλλιόπη, περιττὸ νᾶρχεσαι: σὰ σὲ χρειαστῶ θὰ σὲ
φωνάζω μένα ὄνομα ἀντρίκιο, ἂν προτιμᾶς. Ὅποιοδήποτε.
Θέλεις «Σωτήρη»;
Ἡ δούλα. — Μάλιστα, κύριε.
Ὁ κύριος. — Ἡ κυρία ποῦ βρίσκεται;
Ἡ δούλα. — Εἶναι μὲ τὸ γιατρό καὶ παρακάλεσε νὰ
μὴν τὴν ἀνησυχίσουν.
Ὁ κύριος. — Καλά. . . καλά. Θὰ τῆς μιλῆσω μετὰ τὴν
ἐπίσκεψη. — Σιάξε κομματάκι ὅλα αὐτὰ τὰ δέματα. Τί ἀ-
καταστασία!
Ἡ δούλα. — Θαρρῶ πῶς ἔρχεται ἀπ' ἐδῶ ἡ κυρία μὲ
τὸ γιατρό.
Ὁ κύριος. — Πέ της πῶς κάτι ἔχω νὰ τῆς πῶ. . . Σω-
τήρη!
Ἡ δούλα. — Πολὺ καλὰ. . . κυρία!
Ὁ κύριος. — (Ἐνθουσιασμένος). Ἐξυπνο τὸ διαβολοκόρι-
τσο! (βγαίνει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ ΔΟΥΛΑ, ἡ ΚΥΡΙΑ, ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ἡ κυρία. — Τί εἶναι ὄλ' αὐτὰ τὰ κουτιά, Καλλιόπη ;

Ἡ δούλα. — Μὲ συμπαθᾶτε, κυρία, μὰ ἔχω νὰ σᾶς πῶ πῶς ὁ κύριος θέλει ἀπὸ σήμερα νὰ φωνάζουν μένα ἀντρίκιο ὄνομα. Ὅποιο καὶ νᾶναι. Γιὰ τὴν ὥρα μὲ θέλει Σωτήρη.

Ἡ κυρία. — Καλλιόπη, εἶσαι ἀκόμα νιόφερτη στὸ σπι-
τι, μὰ σὲ εἰδοποιῶ πῶς ἂν δὲν εἶμαι εὐχαριστημένη μα-
ζί σου, δὲ θὰ μείνουμε πολὺν καιρὸ μαζί.

Ἡ δούλα. — Δὲν εἶπα παρὰ ὅτι ὠρμήνεψε ὁ κύριος.

Ἡ κυρία. — Θὰ ξαναμιλήσουμε ἄλλη ὥρα γι' αὐτὸ τὸ
ζήτημα. Ἀμὲ αὐτὸ τὸ βουνὸ τὰ χαρτόνια ;

Ἡ δούλα. — Φαίνεται πῶς εἶναι γιὰ σᾶς, κυρία.

Ἡ κυρία. — Γιὰ μένα ; μὰ δὲ παράγγειλα τίποτα που-
θενά. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ δεχτῆς.

Ἡ δούλα. — Καὶ ὁμως ὁ ὑπάλληλος βεβαίωσε πῶς ἦταν
γιὰ σᾶς, κυρία.

Ἡ κυρία. — (*Ἀνασιελάσσοντας*) Καλά ! Κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ
ζήτημα θὰ τὸ ἐξετάσω ! Πήγαινε, Καλλιόπη, δὲ σὲ χρειά-
ζουμαι. (*Ἡ Δούλα βγαίνει*).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ἡ ΚΥΡΙΑ, ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ἡ κυρία. — Τὰ βλέπετε μὲ τὰ μάτια σας, γιατρέ, τὰ
βλέπετε ! Καμαρῶστε τα !

Ἁ γιατρός. — Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ πῶς δὲ σημαίνει,
ἂν . . .

Ἡ κυρία. — Ἀμὲ ἄλλη πάλε ἱστορία νὰ βαφτίση τὴ
δούλα Σωτήρη. Θὰ γίνουμε γελοῖοι στὸν κόσμο. Αὐτὸς ὁ
ἄνθρωπος ἔχει τὴ μανία ν' ἀλλάξῃ τὸ γένος ὄλου τοῦ κό-
σμου ! Ἐπειδὴ τὴ λένε Καλλιόπη. Ἀφάνταστο !

Ἁ γιατρός. — Ἴσως ἡ ὁμωνυμία μὲ σᾶς . . .

Ἡ κυρία. — Γιατρέ, ἂν εἶναι καὶ σεῖς νὰ μ' ἀντιλέγετε,
καλλίτερα νὰ κόψουμε τὴ συζήτηση. Εἶστε παληὸς οἰκογε-
νειακὸς φίλος καὶ σᾶς φώναξα γιατί ἔχω ἀνάγκη τὴν τό-
ση σας πείρα. Σεῖς μονάχα μπορείτε νὰ μὲ βοηθήσετε.

Ἁ γιατρός. — Κυρία Καλλιόπη, σᾶς ξαναλέγω πῶς τὸ
μόνο μέσο νὰποφύγουμε ὄχι καμμιά ἐλαφρὴ κρίση, ἀλλὰ
ἰδίως μιὰ χειροτέρευση τῆς ἀρρώστειας τοῦ ἀντρός σας, ἔγ-
κεται: πρὸ παντός στὸ νὰ μὴν τὸν ἀντιλέγετε, μὰ μὲ κα-
νένα τρόπο.

Ἡ κυρία. — Ὅστε μὲ καταδικάζετε σ' ἐνα διαρκὲς βασι-
νιστήριο. Ζωὴ εἶναι αὐτὴ γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ λήῃ ὅλη τὴν
ὥρα «ναί» τοῦ ἀντρός της σ' ὅλες τῆς ἡλιθιότητες ποῦ τοῦ
περάσουν ἀπὸ τὸ κεφάλι ;

Ἁ γιατρός. — Ἄλλη γιατροειὰ δὲν ἔχει. Αὐτὸ εἶναι.
Δυστυχῶς μὲ τὸν πόλεμο πλήθαιναν καὶ ἡ ἀνίατες παθή-
σεις. Ὁ ἀντρας σας πάσχει ἀπὸ μιὰ ἐλαφρὴ φρενοβλάβεια,
εἶναι ἀλήθεια, μὰ ποῦ μπορεῖ μὲ τὸν καιρὸ νὰ γυρίσῃ μὲ
συνέπειες πολὺ σοβαρῆς.

Ἡ κυρία. — Πῶς, γιατρέ ;

Ἁ γιατρός. — Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Κάθε φορὰ ποῦ κοι-
ματάκι συνεχιστὰ τοῦ ἀντιλέγουν, φαντάζεται πῶς ἄλλαξε
γένος καὶ νομίζει πῶς εἶναι γυναῖκα. Συνάμα δὲν ἀναγνω-
ρίζει καὶ τὰ πρόσωπα ποῦ βλέπει καὶ σχετίζεται κάθε μέ-
ρα, ἀκόμα καὶ τοὺς δικούς του. Σᾶς. Ἐμένα. Μὴν πολυ-
κυττᾶζετε νὰνακαλύψετε τὴν αἰτία. Ἡ γιατροικὴ εἶναι ἀνί-
κανη νὰ σᾶς φωτίσῃ τὸ μόνο ποῦ μπορεῖ νὰ σᾶς πληρο-
φορήσῃ εἶναι πῶς βρισκόμαστε σὲ μιὰ περίπτωσι διανοη-
τικοῦ ἐκφυλισμοῦ ποῦ χρωσιέται στὰ ἀσφυκτικὰ ἀέρια.
Ἴσα μὲ σήμερα, πρέπει νὰ παραδεχτῆτε, κυρία Καλλιόπη,
πῶς σὲ κάθε του κρίση, σεῖς εἴσασαν ἡ ἄμεση αἰτία. Τοῦ
ἀντιλέγετε, τὸν πεισματώνετε κάθε φορὰ καὶ αὐτὸς ἀμέσως

... δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τὸ γένος τοῦ ἀπ' τὸ δικό σας.

Ἡ κυρία.—(Ντροπιασμένη) ὦ, γιατρέ. . .

Ὁ γιατρός.—Δηλαδή θέλω νὰ πῶ πῶς θαρρεῖ τὸν ἑαυ-
τό του γυναῖκα. Μὲ συγχωρεῖτε . . . ἡ ἔκφρασή μου κάπως
ἐπιστημονική. . . Μὰ γιὰ υποθέσατε πῶς ἔξασνα, σήμερα
αὔριο, ἡ κρίση ποῦ τοῦ κατεβαίνει ἐδῶ — ἤδη τρεῖς τέσσε-
ρις φορὲς κι' ὅλας — σπῆτι του, ποῦ δὲν τὸν βλέπει κανέ-
νας, τὸν πιάνει ἄλλοῦ. Ὁ ἄντρας σας θάρχησῃ ἔμπρὸς στὸν
κόσμο τῆς ἴδιας. . . χειρονομίες ποῦ ξέρετε, καὶ σὰς βεβαιώ-
νω πῶς τὸ πρᾶμα μπορεῖ ἄσκημα νὰ τελειώσῃ. Ὁ νόμος
δὲ χωραταίει γιὰ τὴν δημόσια σατυρίαση. . . δὲν ἐγγυῶμαι
τίποτε.

Ἡ κυρία. — Μὰ καλὰ, αὐτὴ ἡ ἐπιστήμη, ἡ τόσο σπου-
δαῖα ἐπιστήμη, δὲ βρήκε ἓνα φάρμακο ; ξέρω γώ ; οἱ
στρατιωτικοὶ τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι οἱ γιατροὶ μὲ πολιτικά,
γι' αὐτὰ τὰ ἀέρια. . .

Ὁ γιατρός.—(Μὲ ἠλίθια ἐπισημότητα). Ἡ ἐπιστήμη πρὸς
στιγμὴν δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ τὰ κατασκευάσῃ δὲν εἶναι
ἀκόμα ἱκανὴ νὰ θεραπεύσῃ τῆς καταστροφῆς ποῦ προξε-
νοῦν. Εἶναι ὁ νόμος τῆς προόδου. Νὰ λογίζεστε εὐτυχῆς
ποῦ ὁ σύζυγός σας γύρισε μονάχα μὲ αὐτὸ τὸ δῶρο ἀπὸ
τὸ μέτωπο. . .

Ἡ κυρία. — Ἦταν στὴν ὀπισθοφυλακὴ τῆς ἐφεδρείας.

Ὁ γιατρός.— . . μιὰ ἑλαφρὴ ἐγκεφαλικὴ παραλυσία. . .

Ἡ κυρία.—Τιποτένια πράματα !

Ὁ γιατρός.— . . μὲ τὴ μανία τῆς διγενείας, τοῦ ἐρμαφρο-
διτισμοῦ, νὰ θαρρῆ δηλαδή, κάποτε, ἅμα τὸν πεισματῶνουν,
πῶς εἶναι θηλυκός. Τὸ γιατρικὸ σὲ τέτοια περίπτωσι ἀνυ-
ποβάλλεται. Κόψετε τὸ αἷτιο, δηλαδή τὴν ἀντιλογία, καί. . .

Ἡ κυρία.— Μὰ τότε γιὰ τί θὰ μὲ πάρη ; δὲ θέλω δὲ
νὰ μὲ νομίσῃ κανένα κούτσουρο. . .

Ὁ γιατρός.— ὦ, σὰς ξέρει, καὶ σὰς καλοξέρει ἀπ' ὅλας

τῆς μεριῆς. Ἄμα σὰς δῆ τόσο πειθήνια θὰ σὰς λατρέψῃ
περισσότερο.

Ἡ κυρία.—Αὐτὸ δὲ μοῦ ἔρχεται καθόλου.

Ὁ γιατρός. — Ἡ ἀφοσίωσι τοῦ ἄνδρός σας ;

Ἡ κυρία.—Ὅχι δά, καλέ νὰ αὐτὴ ἡ ὑποταγή, ἡ ὑπα-
κοή. . . Ἐχω κι' ἐγὼ στιγμῆς ποῦ μὲ πιάνουν τὰ μπουρί-
νια μου, ξέρετε.

Ὁ γιατρός.—Περάστε τα στὴ ράχη ἄλλουνοῦ.

Ἡ κυρία. — (Μέσα της) Τί ἔχει νὰ τραβήξῃ ὁ καυμένος
ὁ Ἀριστείδης ! (Στὸ γιατρό). Μὰ ἂν ὁ Εὐλάμπιος, ὁ ἄντρας
μου, καταλάβῃ στὸ τέλος πῶς ὅλα εἶναι καμῶματα, πῶς
ἐπίτηδες δὲν τὸν ἀντιλέγω, τότε ἴσως μυριστῆ κάτι.

Ὁ γιατρός.— Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, κυρία Καλλιόπη μου.
Ἄφοῦ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθῆ, πῶς εἶναι δυνατό ;
ἅμα τὸν κυριεύῃ ἡ κρίσι του δὲν ἀναγνωρίζει κανένα. Νο-
μίζετε πῶς ἐμένα, παιδικό του φίλο, θὰ μὲ ξεχώριζε στὴ
στιγμὴ τῆς τρέλλας του ; Ποτέ. Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς
ἐκπλήξῃ ἡ πάθησή του μὲ τὸ νὰ εἶναι ἤρεμη καὶ ἀκίν-
δυνη τὸν κάμει ἐντελῶς ἀξιογέλαστο, γι' αὐτὸ πρέπει σεῖς
νὰ κυττάξετε ὅσο τὸ δυνατό νὰποφύγετε μιὰ τέτοια ἐνδεχό-
μενη συγκυρία. Ἐγὼ κάμω τὸ καθήκον μου. Προσέξτε
καλὰ. Προσπαθήστε ὅσο τὸ δυνατό λιγώτερο νὰ τὸν ἀντι-
σκόφτετε καὶ πρὸ πάντων ποτὲ ἀπανωτὰ πολλὰς φορὲς. Εἶ-
ναι ἀπεναντίας σχεδὸν βέβαιο, πῶς ἅμα τὸν ἔλθῃ ἡ κρί-
σι του, φτάνει νὰ τὸν καλοπιάσῃ κανεὶς, νὰ καμωθῆ πῶς
εἶναι τῆς γνώμης του, γιὰ νὰ περάσῃ ἀμέσως ὅλο τὸ κακό.

Ἡ κυρία. — Δὲ σὰς τάξω τίποτε γιατρέ, μὰ θὰ προσ-
παθῆσω ὅπως ὅπως νὰ συμμορφωθῶ μὲ τῆς ὁδηγίης σας.
Μῶλα ταῦτα θὰ παραδεχτῆτε πῶς ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία εἶναι
κάθε ἄλλο παρὰ διασκεδαστικὴ γιὰ μένα.

Ὁ γιατρός. — Τώρα λοιπόν, μὲ τὴν ἄδειά σας, νὰ πη-
γαίνω, κυρία Καλλιόπη. Ἄν χρειαστῆ ἀνάγκη, μὲ εἶδο-

ποιήτε άμέσως. Νάτος ό Εϋλάμπιος. Ἐρχεται κατά ἄδω
(Χαμηλά). Μήν ξεχνάτε, οὔτε τήν παραμικρή αντίλογία.

Ἡ κυρία.—Θά δοκιμάσω. Θεέ μου, Θεέ μου, τί βάσανο!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ἵ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, ὁ ΚΥΡΙΟΣ, ἡ ΚΥΡΙΑ

Ἵ Ο κύριος. — Τί μοῦ κάνεις, γιατρέ μου ; Καλά-καλά ;
Ἐσύ, χρυσό μου ; Σέ γύρευα. Δέν πιστεύω οὔτε κουρασμέ-
νη, οὔτε ἄρρωστη νάσαι.

Ἵ Ο γιατρός.—Ἡ κυρία Καλλιόπη εἶναι πολὺ καλὰ στήν
ύγεία της.

Ἵ Ο κύριος.—Τότε γιατί σέ ἀνησύχησε ἐπειγόντως ;

Ἡ κυρία.—Ἐπειγόντως ; μὰ καθόλου. . .

Ἵ Ο γιατρός.— Βρίσκομαι ἐδῶ πρὸ πολὺ σά φίλος παρὰ
σά γιατρός.

Ἵ Ο κύριος.— Ἀγαπητέ μου, εἶσαι ἕνα κομμάτι μάλαμα. .
Δέ σέ διώχνει βέβαια ἡ παρουσία μου ;

Ἵ Ο γιατρός.— Ἀπολύτως· μιὰ βιαστική μονάχα ἐπί-
σκεψη. . .

Ἵ Ο κύριος.— Τότε, φίλτατέ μου, δέ σέ κρατῶ. — Για
πέ μου τώρα ἐσύ, κυρία γυναῖκα μου, τί σοῦ κατέβηκε νά
πᾶς νά μοῦ κουβαλήσης ὄλο αὐτὸ τὸ φρούριο ἀπὸ κουτιά ;
Ἀδύνατο νά μπῆ τάξη μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι. Ἐδῶ διέτε
καλέ !

Ἡ κυρία.— (Μέσα της)· Ὁρισμένως τὸ παραξήλωνει. —
Ἦθελα νά σοῦ ἔκαμα τήν ἴδια ἐρώτηση, . . . κύριε σύζυ-
γέ μου.

Ἵ Ο κύριος.— Ἐλα, ἔλα, ἄφισε τώρα τὰ νάξια. Ἀφοῦ ἐγὼ
δέν ἔκαμα καμμιά παραγγελία, δέ θάναί βέβαια οὔτε ἡ
μαγείρισσα, οὔτε ὁ Σωτήρης. Τί διάβολο !

Ἡ κυρία.— Ποιὸς Σωτήρης ;

Ἵ Ο κύριος.— Ἡ καινούργια δούλα μας, ἡ συνονόματή σου.
Κάθε φορά ποῦ θά κάμω νά σέ φωνάξω μοῦ κορδώνεται
σά φάντης μπαστοῦνι· ἐμένα δέ μέ πολυαρέσουν τέτοια
καμώματα.

Ἵ Ο γιατρός.— (Γιὰ νά μὴ ἀντιέλῃ). Θαυμάσιο αὐτὸ τὸ Σω-
τήρης. Εὔρημα !

Ἵ Ο κύριος.— Ἀλήθεια ; — Ἐλα λοιπόν, ὁμολόγησε πῶς
σοῦ παράγγειλες τὰ κουτιά ! — Γιατρέ μου, κύτταξε πῶς σέ
ντρέπεται. — Τί φοβᾶσαι νά πῆς πῶς εἶσαι ἐσύ ;

Ἵ Ο γιατρός.— (Χαμηλά). Μήν τὸν ἀντιλέγετε, κυρία Καλ-
λιόπη. Λέτε ναί, πάντα.

Ἡ κυρία.— Πολὺ πιθανό, φίλε μου.

Ἵ Ο κύριος.— Τί σημαίνει «πολὺ πιθανό» ; Ναί ἢ ὄχι.
Παστρικὲς κουβέντες. Μὰ γιατρέ μου, γίνομ' αἰτία νάρρη-
σης . . . συγχώρεσέ με.

Ἵ Ο γιατρός.— (Βγαίνοντας)· Γειά σου, ἀγαπητέ μου. Ἐμεῖς
θὰ τὰ ξαναποῦμε πάλι, κυρία Καλλιόπη (Χαμηλά) Ἰδίως . . .
Ἰδίως. . . πάντα. . . «ναί». . . πάντα. . . «μάλιστα, μάλιστα»!
(Χειραφίες).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ἵ Ο ΚΥΡΙΟΣ καὶ ἡ ΚΥΡΙΑ

Ἵ Ο κύριος.— Λοιπόν ;

Ἡ κυρία.— Λοιπόν, τί ;

Ἵ Ο κύριος.— Σέ ρώτησα ἂν ἐσοῦ παράγγειλες αὐτὸν τὸν
πακετόπυργο, ποῦ κοντεύει νά γκορεμιστῆ στὸ κεφάλι μας.

Ἡ κυρία.— Ἀκόμα ; Σοῦ εἶπα, φίλε μου, πῶς ἤθελα
νά σοῦ κάμω τήν ἴδια ἐρώτηση.

Ἵ Ο κύριος.— Πῶς ; μὰ μόλις μιὰ στιγμή . . .

Ἡ κυρία.— Ναί, μπροστὰ στὸ γιατρὸ εἶπα πιθανό, για-
τί δέν ἤθελα νά σέ ἀντιλέξω. Εἶδες τί χρυσὴ γυναικοῦλα
ποῦ εἶμαι ;

Ὁ κύριος. — Μάλλα λόγια τ ὦ ρ α δὲ θέλεις πιά νὰ εἶσαι ἢ ἴδια.

Ἡ κυρία. — Πῶς, καλέ ;

Ὁ κύριος. — Ἀφοῦ μὲ ἀντιλέγεις.

Ἡ κυρία. — Θὲς νὰ πῶ ψέματα γιὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι ;

Ὁ κύριος. — Δὲν πρόκειται νὰ μὴ μοῦ χαλάσης τὸ χατῆρι, πρόκειται νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια, Πρέπει νὰ ξέρω — ἀφοῦ ἐγὼ πληρώνω — ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποῦ παράγγειλε ὅλα αὐτὰ τὰ ἄχρηστα πράγματα.

Ἡ κυρία. — Οὔτ' ἐσὶ, οὔτ' ἐγὼ βέβαια.

Ὁ κύριος. — Ἐλα δὰ καὶ σύ : μὴν κάμης τὴ Μὴ Μοῦ Ἄπτου. Πάω στοίχημα ὅτι θὲς πῶς ὅλες αὐτὲς ἢ κουτάρες εἶναι γεμάτες κουρέλια περιττὰ καὶ ἄχρηστα τῆς γυναικείας μόδας ποῦ θὰ παραδέρνουν ἀπὸ σήμερα σκόρπια στὴν τραπεζαρία, στὸ σαλόνι, στὸ καπνιστήριο, ὡς καὶ στὸ γραφεῖο μου.

Ἡ κυρία. — Ἠσύχασε, βρὲ χριστιανέ! Γιὰ ποιὰν ἀνάγκη ν'ἀνάβῃς ἔτσι ; Ἐστω κι' ἂν εἶχα τὴν ἀδυναμία ἐπὶ τέλους νὰ κάνω μερικὲς μικροαγορὲς, ἀνατολικὸ ζήτημα θὰ κινήσης ;

Ὁ κύριος. — Μικροαγορὲς μάτια μου ἐσύ ! Πυραμίδες μικροαγορὲς ! Μποροῦμε τοῦλάχιστον νὰ μάθουμε τί ἀγόρασε ἡ κυρία ;

Ἡ κυρία. — Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἰδέα !

Ὁ κύριος. — Πῶς ; !

Ἡ κυρία. — Ἄνοιξε καὶ κῦτταξε.

Ὁ κύριος. — Ὡστε ἀρνεῖσαι μὲ τὸ γλυκὸ νὰ μοῦ πῆς τί ἀγόρασες ! Τὰ συνειθισμένα βέβαια πολυέξοδα κουρελόπανα.

Ἡ κυρία. — Πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ ἔλεγες ποιὰ.

Ὁ κύριος. — ὦ, ξέρεις θαυμάσια ποιὰ βάλθηκες ὁμως νὰ μὲ ἀντιλέγῃς κατὰ τὸ ταχτικὸ σου σύστημα.

Ἡ κυρία. — Ἀρχίζει νὰ τὸ παρατσιτώνει! — (Στὸν ΚΥΡΙΟ). Σδρκίζομαι πῶς οὔτε κἂν ἡ ἐλάχιστη ἰδέα μὲ πέρασε νὰ σὲ πεισματώσω. Ἀπεναντίας . . .

Ὁ κύριος. — Ξέρω, ξέρω ὅλη τὴν ὥρα βάλθηκες νὰ κουνᾶς τὸ κεφάλι : ναί, βέβαια, μάλιστα ! Μὲ πέρνεις γιὰ κοροῖδο.

Ἡ κυρία. — Ὅχι, χίλιες φορές, ὄχι, νά !

Ὁ κύριος. — Κι' ἐγὼ σοῦ λέγω ἄλλες τόσες, ναί !

Ἡ κυρία. — Ἐστω ἀφοῦ ἔτσι τὸ θέλεις. . .

Ὁ κύριος. — Βλέπεις ; Ἐχω δίκαιο νὰ σοῦ λέγω πῶς μὲ πῆρες γιὰ κοροῖδο.

Ἡ κυρία. — Ξέρεις πολὺ καλὰ πῶς τὸ ἔχω ἀπόφαση νὰ μὴ σὲ ἀντιλέγω πειά.

Ὁ κύριος. — Τὸ ξέρω λέει ; γι' αὐτὸ κιόλας μὲ θεωρεῖς ἡλίθιο. Θὰ προτιμοῦσα κάθε ἄλλο πεισματικὸ, κάθε ἄλλη ἀντιλογία.

Ἡ κυρία. — (Ἀρχίζοντας νὰ βράζῃ). Ὁραῖα ! Ἀφοῦ σὲ κάμη εὐχαρίστηση, θέλω νὰ σὲ πεισματώσω εἶσαι εὐχαριστημένος ;

Ὁ κύριος. — Ἐξοχα ! Μὲ πεισματώνουν ἐπειδὴ τὰ πεισματικὰ μοῦ κάνουν εὐχαρίστηση ! Μόνο ἀπὸ σένα μπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ τέτοια κουτοπονηριά !

Ἡ κυρία. — Ὅχι, καλέ μου, ὄχι στὸ βεβαιώνω. Ἐχω πολὺ σπουδαίους . . . προσωπικοὺς λόγους νὰ μὴ σὲ ἀντιλέγω στὸ ἔξῃς.

Ὁ κύριος. — Μάλλα λόγια τί θὰ τραβοῦσα, ἂν δὲν εἶχες αὐτοὺς τοὺς σπουδαίους σου προσωπικοὺς λόγους. — Αὐτὸ ποῦ θέλω νὰ παραδεχτῆς εἶναι πῶς ἀπὸ σκοποῦ, συστηματικά, ἐπειδὴ ἔχεις ἓνα ἀνοικονόμητο χαρακτήρα, σ' ἀρέσει νὰ μὲ πεισματώνῃς, γιὰ νὰ μὲ βλέπῃς νὰ σκυλιάζω.

Ἡ κυρία.—Ὅχι, ὄχι, ὄχι! Αὐτὸ ποτέ

Ὁ κύριος.—Εἶδες; μοῦ ἀντιλέγεις ἀκριβῶς τὴ στιγμή τοῦ διατείνεσαι πῶς δὲ θέλεις νὰ μὲ ἀντιλέγῃς. Τὸ νὰ υποστηρίξῃς πῶς δὲ θέλεις νὰ μὲ ἀντιλέγῃς, ὅταν ἐγὼ σὲ βεβαιώνω τὸ ἀντίθετο, δὲν εἶναι ἀντιλογία;

Ἡ κυρία.—Καλά, ἀφοῦ τὸ θέλεις; γιὰ νὰ μὴ σ' ἀντιλέγω μᾶρρέσει νὰ σ' ἀντιλέγω. Ὅριστε!

Ὁ κύριος.—Κι' ἔχεις τὴν αὐθάδεια νὰ μοῦ τὸ λὲς κατὰμουτρα! Ὑπερβαίνεις κάθε ὄριο τῆς ὑπομονῆς μου.

Ἡ κυρία.—*Μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ κρατηθῇ τοῦ σφίγγει ἓνα σφαλιάρο*). Ἄμε νὰ χαθῆς, λέω γώ.

Ὁ κύριος.—*(Ἡμερώνει ξαφνικὰ ἢ φωνὴ του φιλαίνει σὰ γυναῖκας)*. Τὸ μάγουλο μιᾶς γυναῖκας μόνο γιὰ χάδια πλάστηκε.

Ἡ κυρία.—Θεέ μου, πλάκωσε ἡ κρίση του πάλι!

Ὁ κύριος.—*(Βλέποντας τὰ δέματα)*. Ἄ, ἦρθαν ἐπὶ τέλους ἡ παραγγελίες μου. Πόσο ἄργησαν νὰ τῆς φέρουν! Γιὰ νὰ δοῦμε...

Ἡ κυρία.—Πρέπει νὰ φωνάξω τὸ γιατρό. Ἄς δοκιμάσω νὰ τὸν καθησυχάσω μιὰ... — Δὲν πιστεύω, τζιτζίκο μου, νὰ μοῦ κρατᾶς κάκια γιὰ τῆς μικροαγορές μου. Φταίω ἢ γὼ ἂν δὲ βάσταξα στὸν πειρασμό; Τῶκανα γιὰ νὰ μὲ χαίρουν πειὸ ὠμορφη. Εἶχες δίκαιο πρὶν δὲν ἔπρεπε νὰγοράσω τόσα περιττὰ πράματα. Γυναῖκα δὲν εἶμαι;

Ὁ κύριος.—*(Μὴν ἀναγνωρίζοντας τὴ γυναῖκα του)*. Δὲ σᾶς καταλαβαίνω, κυρία. Θαρρῶ πῶς κάμετε λάθος. Ἐγὼ ἔκαμα τὴν παραγγελία τῶν κουτιῶν... ἄ, θὰ εἶστε ἴσως ἡ μοδίστρα, ἢ ράφτρα. Βρίσκεστε στῆς κυρίας Θηλυκοῦ καθήστε, κυρία.

Ἡ κυρία.—Καλλίτερα νὰ μὴν τὸν ἀντιλέγω *(Κάθεται)*.

Ὁ κύριος.—Σᾶς ἔστειλε βέβαια τὸ κατάστημα.

Ἡ κυρία.—Μάλιστα, κύριε.

Ὁ κύριος.—Πῶς, μάλιστα κύριε; Νόστιμο θὰ ἦταν νὰ μὲ πέρνατε γιὰ ἄντρα.

Ἡ κυρία.—Μὲ συγχωρεῖτε... κυρία!

Ὁ κύριος.—*(Μέσα του)*. Φαίνεται ἡ καὶμένη ἐντελῶς ζευζέκα μοιάζει μισότρελλη. Τέτοιες γυναῖκες εἶναι ἐπικίνδυνες... Πῶς νὰ τὴν ἐξαποστείλω μὲ τρόπο;—Ἀκοῦστε, κυρία! αὐτὴ τὴ στιγμή εἶμαι τόσο... ἀπασχολημένη, ἀπασχολημένη ποῦ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Ἄν θέλετε νὰ περάσετε μιὰν ἄλλη μέρα νὰ δοκιμάσουμε...

Ἡ κυρία.—*(Μέσα της)*. Ἡ κύριος εἶναι... ἀπασχολημένη.

Ὁ κύριος.—Μόλις ἀδειάσω καὶ σᾶς χρειαστῶ, θὰ σᾶς μηνύσω. — Ἡ δυστυχισμένη φαίνεται ὅπως διόλου οὐρία. Ἄν βρίσκονταν τοῦλάχιστον κανέναν ἄντρας στὸ σπῆτι θάμουν πειὸ ἦσυχη. Τί νὰ κάνω μονάχη μὲ μιὰν τρελλή;!

Ἡ κυρία.—Ὅπως προτιμάτε, κυρία. Φεύγω. — Πρέπει τὸ δίχως ἄλλο νὰ εἰδοποιήσω τὸ γιατρό ἢ κρίση του τὸν ἐτύφλωσε. Θὰ στείλω καὶ δυὸ λόγια τοῦ Ἀριστείδη. *(Ακούεται τὸ τηλέφωνο)*.

Ὁ κύριος.—Ἄλλος μελᾶς πάλι! Δὲ μοῦμεινε δευτερόλεπτο νὰνασάνω! Λωλάθηκα!—Ἐμπρός!—Μάλιστα! Ἀριστείδης; ποιὸς Ἀριστείδης; *(Στὸ τηλέφωνο)*.

Ἡ κυρία.—*(Τρομαγμένη)*. Γιὰ τὸ Θεό!

Ὁ κύριος.—Ἀριστείδης Ἀγαπιός; Τὸνομα σας μοῦ εἶναι ἄγνωστο. Ναί, ναί! ἀπευθύνεστε στὴν κυρία Θηλυκοῦ προσωπικῶς. Ἐγώ... αὐτότατη.—Γιὰ κάνετε μου τὴ χάρη! Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἐκφραῖξετε πειὸ εὐγενικά.—Ἄ, καὶ ἀπὸ πότε εἶμαι ἢ γλυκοπιπίκα σας;—Σᾶς ξαναλέγω, εἶμαι ἢ κυρία Θηλυκοῦ. Εἶστε ἓνας πρόστυχος, κύριε! Δὲν ντρέπεστε νὰχρειολογήτε στὸ τηλέφωνο σὲ μιὰ γυναῖκα ποῦ δὲν μπορεῖ κἂν νὰ σᾶς μπατοῖση *(Μέσα της)*. Μολαταῦτα ἢ φωνὴ του εἶναι τόσο χαϊδευτικὴ! *(Πειὸ μαλακὰ στὸ τηλέφωνο)*. Μάλι-

στα, μάλιστα τὸ κατάλαβα ὁ κύριος Ἀριστείδης Ἀγαπιός, ναί, μὰ τὸνομά σας δὲ μοῦ λέγει τίποτα.

Ἡ κυρία.—Μὴν πάη καὶ προδοθῆ αὐτὸς ὁ χάχας ὁ Ἀριστείδης!

Ὁ κύριος.—Θαρρεῖτε πῶς χοντραίνω τὴ φωνή μου γιὰ νὰ σᾶς παίξω φιάκες; (*Ὅλο ἀκρίσματα καὶ τσακίσματα*) ὄχι δά, εἶναι ἡ φυσική μου φωνή, φίλε κύριε. (*Μέσα του*). Φαίνεται νᾶναι καθὼς πρέπει (*Στὸ τηλέφωνο*). Ἐπιμένετε νὰ νομίζετε πῶς μιμοῦμαι τὴ φωνή τοῦ ἀντρός μου; ποῦ ξέρετε πῶς εἶμαι παντρεμένη; Ἰδέα δὲν ἔχω τί θὰ πῆ ἄντρας.—ὦ ὦ! (*Σὰν νᾶκουσε κανένα τσαχνίτικο λόγο*) Θὰ μὲ κάμετε νὰ κοκκινίσω. . . Δὲν ἀντιλέγω, ἡ μέθοδό σας εἶναι πολὺ ἔξυπνη γιὰ νὰ κάμετε γυναικεῖες κατακτήσεις μὲ τὸ τηλέφωνο, αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως τὸ ψάρι δὲ τσιμπᾷ. . . γιὰ τὴν ὥρα, ἂν θέλετε.—Πῶς!! Σοβαρὰ θέλετε νᾶρθετ' ἐδῶ; βλέπω πῶς δὲ χάνετε τὸν καιρό σας. . . κύριε Ἀγαπιέ, μὲ τὸ ἀγαπητό σας ὄνομα. Σᾶς κοροϊδεύω; Μὴ σώσω! — Ἐγώ, γιὰ σεῖς ποῦ τόσην ὥρα μοῦ κάμετε κόρτε;— Δὲ λέγω ὄχι, τὰ λέτε πολὺ στρογγυλὰ τὰ λογάκια σας, πρέπει ὅμως ἄλλοῦ νὰ τὰ πῆτε ἄλλες μπορεῖ νὰ τᾶκούσουν. Ἐγὼ ἀγαπητικιά σας; Στῶνειρό σας ἴσως. — Πῶς; εἶμαι κι' ὄλας ἢ μονάκριβή σας; Προώδευσα! Ἀφοῦ τὸ θέλετε (*Μέσα του*). Φαίνεται τόσο ἔξυπνος ὅσο καὶ ἐπιτήδειος (*Στὸ τηλέφωνο*). Τώρα πρέπει ἐγὼ νᾶρθω σπῆτι σας; Ὑπέροχο. . . Τίποτ' ἄλλο δὲ θέλετε; ὅπως πάντα; Αὐτό σας τὸ «ὅπως πάντα» εἶναι ἔξωφρενικό. . . Δὲ χάνετε τὸν καιρό σας.— Ἀλλάξατε ἰδέα, θᾶρθετε σεῖς; . . — Μᾶς ἔκοψαν! Καλλίτερα, γιατί ἦταν ἄξιος ὡς τὸ πρῶτ' νὰ φλυαρῆ. (*Στὴν ΚΥΡΙΑ*). Δέ φύγατε ἀκόμη;

Ἡ κυρία.—Περίμενα.

Ὁ κύριος.— Ἐ, δὲν πειράζει. (*Μέσα του*). Καλλίτερα πάντα μιὰ γυναῖκα παραπάνω στὸ σπῆτι, ἔστω καὶ μισό-τρελλη. Μπορεῖ νᾶρθῆ ὁ λιμοκοντόρος τοῦ τηλεφώνου προ-

τιμώτερο νᾶμαστε δύο. (*Ὁνειροπόλα*). Τί ὠραῖο πρᾶμα ὅμως ἡ τόλμη στὸν ἄντρα!

Ἡ κυρία.— (*Μέσα της*). Πάλε καλὰ ποῦ θᾶρθῆ ὁ Ἀριστείδης!

Ὁ κύριος.— Στὸ μεταξύ, ἂν θέλετε νὰ μὴ χασομερᾶτε, ἀραδειάστε ὄλα τὰ κουτάκια στὸ τραπέζι τοῦ χτενίσματος. Προσέξτε μονάχα μὴν ἀνακατώσετε τῆς φουρκέτες καὶ τὰ σγουρά μου.

Ἡ κυρία.—Μάλιστα, κύριε.

Ὁ κύριος.—(*Κατάπληχτος*). Κόπιασε κι' ὄλας;—Σὲ ποιὸν ἀπευθύνεστε;

Ἡ κυρία.—«Μάλιστα, κυρία» ἤθελα νὰ πῶ. (*Βγαίνει*).

Ὁ κύριος.—(*Πονετικά*). Ὅλας διόλου ζαβὴ ἢ καυμένη!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, ὕστερα ὁ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ὁ κύριος.— (*Πάντοτε μὲ τὴ γυναικεῖα του φωνή, ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα*). Θράσος ὅμως ποῦ σοῦ τὸ εἶχε στὸ τηλέφωνο! Φαίνεται ξεσκολημένος ἀπὸ γυναῖκες. Ἀχ! Τί ἀθῶα πλάσματα ποῦ εἶμαστε ἢ ταλαίπωρες, ἔκτεθειμένες στὰ τζουλούφια, ἢ στὰ τερνευτὰ λογάκια τοῦ πρώτου κορτάκια. Καὶ ὅμως εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ γνωρίσω αὐτὸν ποῦ τόσο ἐπιτήδεια μὲ τύλιξε. . . παρ' ὀλίγο. Παράξενο! Νοιώθω πῶς κάτι κοινὸ μᾶς συνδέει. . . πῶς ἔχουμε κάτι κοινό. Σχεδὸν κι' ὄλας τὸν συμπαθῶ. Λὲς νᾶναι ἔρωτας; ἔλα δὰ στὰ σύγκαλά σου! Λογικέφου κομματί Εὐλαμπία! Μὴν ἀφίνεσαι τόσο στὸ ρομαντικό σου χαρακτήρα! . . Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς σήμερα τράβηξε ἡ καρδιά μου κομματάκι ἔρωτα· μὰ εἶναι τόσο δύσκολο νὰ βρῆ κανεὶς τὸν ἰδεώδη ἄντρα· τὸν ἄντρα ποῦ σὲ λυώνει γλυκὰ στὸ σφιχταγκάλιασμά του καὶ

ποῦ δὲν παύει καὶ κατόπι νὰ σὲ λατρεύῃ. Συνήθως βρίσκεται ἢ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο· εἴτε ὁ ἄντρακλας, τὸ θεριό, μὲ πλάτες καὶ σβέροκο χασάπικο, δίχως ὅμως λεπτότητα καμμιὰ, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὰ χίλια τιποτένια καὶ γλυκά μας μικροκαμώματα ὅσο καὶ ἂν δείχνεται πραγματικά. . . Ἡράκλειος! Εἴτε πάλι ὁ ἀραχνούφαντος ξωτικός λατρευτής, ὄλο χάδια καὶ γλυκόλογα, μὰ ποῦ ἅμα πρόκειται νὰ ἐρθῇ στὴν πράξη ξεφουσκώνει σὲ μιὰν ἀπελπιστικὴ ἀνεπάρκεια! Καταλαβαίνετ' ἢ γυναῖκες τί θέλω νὰ πῶ! . . . Οὐφ! ἄς μὴ συλλογιέμαι πειὰ τὸν ἔρωτα· νοιώθω μέσα μου πῶς ἀνάφτω, καὶ θεομόναχη, δίχως τὸν ἀρσενικό, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο.—(Σηκῶνεται). Σώπασε μαύρη μου καρδιά! . . . Ἄς κυττάξω τῆς τουαλέττες νὰ ξεχάσω. (Ἀδιάζει κάμποσα κοντιὰ). Πφ! Πολὺ ὦμὰ χρώματα· τὰ δουλικὰ τρελλαινούνται. (Ἀκουμπᾷ ὅμως τὸ φόρεμα στὸ κορμί του καὶ θαυμάζεται). Τὸ κόψιμο κακὸ δὲν εἶναι· τὰ γόνατα ἀρκετὰ ἐλεύθερα. . . μὲ φιλὲς κανελλιᾶς μεταξωτὲς κάλτσες καὶ μὲ λεπτὸ καφεδι σειρητάκι καλουπώνεται ἢ γάμπα ὀλόχυτη, τρέλλα! Γαρίδα τὰ μάτια τῶν ἀντρῶν!—Οἱ γοφοὶ ὅμως, φρίκη! (Πασπατεύεται). Ἐδῶ δὲς καλέ, πῶς σφίξαν τὰ κρεατά μου! Ἄντρας θαρρεῖς! (Κυττάζεται στὸν καθρέφτη). Ἡ γραμμὴ ὅμως πέφτει κοντυλένια καὶ οἱ σάρκες δὲν πλαδάρισαν.—Ὅταν συλλογιέμαι πῶς κόντεψε πέρσου αὐτὸς ὁ Δημητρὸς ὁ εὐλοημένος νὰ μοῦ κολλήσῃ ἓνα παιδί! Εὐτυχῶς! Σήμερα θὰ εἶχα στηθόδεσμο! (Πέρνει ἓνα ἄλλο φόρεμα). Αὐτὸ γιὰ τὸ θέατρο, καθὼς εἶναι φραγουλι-κρεατὶ στέκει θαυμάσια. . . ἀμὰ τὰ βελουδα τί προστυχάντσα! Κομματάκι διορθωμένη μὲ τὸ καινούργιο χτένισμα θὰ μὲ πηγαινὲ φιγουρίνι. Γιὰ νὰ δοκιμάσω! (Βγάζει τὸ σακκάκι του καὶ κοντὰ στραβὰ χώνεται στὴ ρόμπα ποῦ τοῦ φτάνει πολὺ ψηλότερ' ἀπὸ τὰ γόνατα). Σφιχτὴ κομματάκι· τόσο τὸ καλλίτερο γιὰ τὰ στήθεια καὶ τοὺς γοφούς. (Κορδώνεται καὶ πάει κι' ἔρχεται μὲ τῆς στάσεις καὶ τὰ κουνήματα τῶν ἐπαγγελματι-

κῶν κονκλογιστικῶν στὰ μεγάλα ραφτάδικα· σταματᾷ στὸν καθρέφτη καὶ σιάζει τὰ μαλλιά του) Τὸ σγουρὸ κάμποσο φουσκωτὸ πάνω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ φρύδι· ταῦτιά νὰ φαίνονται κομματί μὲ κοκκινάδι στῆς ἀκρίτσες τους· μιὰ ἔληά πάνω ἀπὸ τὴ δεξιὰ γωνιὰ τῶν χειλιῶν. (Σὺν νὰ τὴν ζωγραφίξῃ). Ἐκεῖνος ὁ διαβολοαρμένης ὁ Κισκόρης ἦτανε μάνας γιὸς γιὰ τέτοιες δουλιές· μένα πεντάροκο σοῦ τὴν ἔβαζε ἐκεῖ ποῦ πρέπει κι' ἔμοιαζες Τσερκέζα, χανουμίτσα, γιὰ δόγησσα τῆς Βενετιᾶς! . . . Ἡ ἔληά ἐδῶ. Λίγο κινᾷ στὰ φρύδια νὰ ζωηρέψῃ τὸ μάτι. . . (Μὲ ἐνωμένα χέρια) Εὐλαμπία μου, τρέλλα εἶσαι, τρέλλα! Τρέλλα σωστή. (Σημείωση τοῦ συγγραφέα. Τί ἀλήθεια!). Νὰ σὲ χαρῶ, νὰ σὲ καμαρώσω (Στέλνει ἓνα φιλάκι στὸν καθρέφτη). Ζαχαροζυμωμένη, νεραντζοῦλα μου ἐσύ! (Ψιλοτραγουδᾷ μισοχορεύοντας).

«Στὰ Σάλωνα σφάζουν ἀρνιά, στὸν Ἄη-Λιά κριάρια
Καὶ στῆς Βλαμπίτσας τὴν ποδιά. . . »

Κατόπι; ἔχεσσα τὴ συνέχεια. Ἄχ, πῶς εἶναι; . . . (Στὸ μεταξὺ μπῆκε ὁ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ πάντα πιωμένος· ὁ ΚΥΡΙΟΣ δὲν τὸν εἶδε καὶ ἐξακολουθεῖ). Ἄ, ναί.

«Καὶ στῆς Βλαμπίτσας τὴν ποδιά σφάζονται πάσαάλλη-
πάσαάλλη-πάσαάλλη-αἱ. . . »

Ἄ ὑπάλληλος.—(Κόβοντας). Μὲ τὴν ἄδεια, Κύριος!

Ἄ κύριος.—Νά το! Ἡρθε τὸ παλληκάρι! Καλῶς μου το!

Ἄ ὑπάλληλος.—Μωρὲ ἢ βίδα τοῦστριψε, γιὰ θὰ τῶχῃ τσουῆξῃ στὰ γερά γιὰ νὰ σεργιανίξῃ μὲ κοντοφούστανο!

Ἄ κύριος.—Τί τρέχει; (Γυρνᾷ στὸν καθρέφτη).

Ἄ ὑπάλληλος.—Γελοιέμαι, βρὲ ἀδερφέ, γυναῖκα εἶναι. (Τρικλιζοντας). Διπλᾷ βλέπω καὶ δὲν ξεχωρίζω τίποτε. (Ψελλίζοντας). Κυ, . . . κυ. . . κυρά, κυρία!—Μωρὲ χίλιοι διάολοι νὰ μοῦ σβύσουν τὰ καντήλια, ἂν δὲ φορᾷει ἀνδρικό πανταλό-
νι ἢ λεγάμενη!

Ἄ κύριος.—(Δίχως νὰ γυρίσῃ). Τί θέλεις, παλληκάρι μου;

Ὁ ὑπάλληλος. — Κυρά. . . σᾶς ἔφερα τὴν ἀληθινὴ φατοῦρα.

Ὁ κύριος. — Ποιὰ φατοῦρα;

Ὁ ὑπάλληλος. — Νά. . . ἅμα πρωτοῆρθα, γελάστηκα. . . καὶ ἄφισα μιὰν ἄλλη. . . πῆρα τὴ μιὰ. . . Στραβοξυλιά μου τελospάντω. — Ἐδῶ δὲν εἶναι τοῦ κυρίου Θηλυκοῦ;

Ὁ κύριος. — Ἡ κυρία Θηλυκοῦ σᾶς μιλεῖ.

Ὁ ὑπάλληλος. — Βοήθα με, μπεκροπαναγια μου! Ἄμ' δὲν ἦπια καὶ τόσο. Μωρὲ ἄντρακλας, εἶναι καὶ θέλει νὰ μὲ πάρῃ στὸ ψιλό.

Ὁ κύριος. — Λοιπόν; αὐτὴ ἡ φατοῦρα;

Ὁ ὑπάλληλος. — (Μέσα του). Δὲ μοῦ καλοφαίνεται τὸ μοῦτρο του· θάναι ἀπὸ τοὺς λεγάμενους κανένας. Καλλίτερα νὰ τὸ σκάσω.

Ὁ κύριος. — (Μὲ τὰ χεῖλια καραμέλα) Κοπιᾶστε, καθήστε, κύριε! Μὴ στέκεστε δά! (Μέσα του). Τί ντροπαλὸ τὸ παλληκαράκι μου! Δὲ θὰ τοῦ καλοέρχεται νὰ βρῖσκεται μονάχος μὲ μιὰ γυναῖκα. Τί γλυκασμὸς γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ ξεφυλλίξῃ φύλλο-φύλλο τῆς τελευταῖες ντροπὲς ἑνὸς ἄπραγου λεβεντάκου! Κορμοστασιὰ δὲς! Λυγερὸς σάν τὸ κυπαρίσσι! Φαντάσου, ψυχὴ μου, μισῆς ὠρίτσας ἔρωτοχάδια. . . νὰ τοῦ ξαναπάρῃ. . . ἴσως νὰ τοῦ πρωτοπάρῃ. . . τὴν ἀθῶα του καρδιά. Κατόπι ἀντίο, καὶ ἂν μὲ δῆς γράψε με. . . Θὰ μένῃ ἢ γλυκειὰ θύμῃση. (Στὸν ὑπάλληλο ἀκόμα πειὸ καραμελένια). Σᾶς ἀρέσει ἢ ρόμπα μου; (Σιωπὴ) Δὲ μοῦ φαίνεται νὰ σᾶς πολυκάνει γοῦστο. (Σιωπὴ). Θὰ θέλατε ἴσως νὰ μὲ βλέπατε μὲ ἄλλη ρόμπα. (Ντροπαλὴ σάματος). Πῶς νὰλλάξω μπροστά σας; . . γυρίστε κομματάκι. . . (Μέσα του) Τσίμπησε!!

Ὁ ὑπάλληλος. — (Λίγο ξεμεθυσμένος). Βρὲ στὰ γερά μοῦ ρίχτηκε! . . Ἐνας ἄντρας! Τὸ σιχαμένο, τὸν ἀδιάντροπο! (Στὸν Κύριο). Ἄκουσε νὰ σὲ πῶ· δὲν εἶμ' ἀπὸ τοὺς τέτοιους

ποῦ νομίζεις. Ἐδῶ δὲν εἶμαστε στὰ Παραπήγματα! . . Ὡς αὐτοῦ εἶδεμὴ φωνάζω τὸν ἀστυφύλακα.

Ὁ κύριος. — (Προκλητικώτερος) Στὰ παραπήγματα, ἄχ! (Μέσα του). Εἶναι ρωμαντικός. Ποιὸς ξέρει τί φωτιά καὶ λαύρα θὰ κρύβῃ! Ἐννοια σου καὶ θὰ σὲ καταφέρω, ψευτο-ντροπαλέ. (Στὸν ὑπάλληλο). Στὰ παραπήγματα μπορεῖ νὰ μᾶς δοῦνε. Εἶναι δημόσιο. . . ἐδῶ θὰ συνεννοηθοῦμε καλλίτερα. (Μὲ νόημα). Φαρδεῖα-πλατεῖα.

Ὁ ὑπάλληλος. — Θὰ τὸ κόψῃς; εἶπαμε! Στὸ ξαναλέω· ἀπ' αὐτοὺς ποῦ θαρρεῖς δὲ μὲ κόλλησε τὸ μάτι σου. Σπῆτι ἔχω πειὸ ἀφράτο πρᾶμα. Γύρειψε ἄλλου. — Ἐγὼ γιὰ τὴ φατοῦρα ἦρθα, τὴ φατοῦρα ἀφίνω· ξεμπέρδευε. (Χτυπᾷ τὸ κεφάλι του). Μωρέ, εἶδες ἐκεῖ μωρέ; εἶδες; ἄντρες. . . μωρὲ ἄντρες μὲ τὰ οὔλα τους νὰ σοῦ φοροῦν ποδόγυρο! (Κάμει νὰ φύγῃ).

Ὁ κύριος. — (Τὸν κρατᾷ). Μεῖνε! Ἄσαχ! .

Ὁ ὑπάλληλος. — (Τὸν κοροϊδεύει). Μεῖνε! Ἄσαχ! Σίγαμα!

Ὁ κύριος. — (Γλυκοχαδιάρης). Ναί, ναί· μεῖνε ντὲ καὶ σύ! Μᾶρέσεις τὸ ξέρεις; (Τρίβεται σὰ γάτα). Λιγώνω στὸ γερὸ σφίξιμο· τὸ ξύλο μέρειθίζει. (Στεναγμὸς κοφτός, σύντομος) Ἄχχ!

Ὁ ὑπάλληλος. — Κάτω, βρέ, τὰ ξερά σου!

Ὁ κύριος. — Θὰ σοῦ δώσω καὶ δυὸ ἑκατοστάρικα, χαρτζιλίκι. Μεῖνε, μικρούλη μου, μεῖνε νὰ σὲ χαρῶ (Τοῦ χαμογελᾷ μὲ τὸ μοῦτρο μισόγυρο). Θὰ μείνῃ τὸ πουλάκι μου;

Ὁ ὑπάλληλος. — Ἄϊ στὸ διάολο! Βρωμιάρη! (Μέσα του). Κι' ὅμως δύο ἑκατοστάρικα! Τί νὰ πῆς; ! (Βγαίνει).

Ὁ κύριος. — Ἐγὼ τὰ φταίω ἢ μπουταλοῦ, βιάστηκα! Τί ἀδέξια! (Σιωπὴ) Ἄλλοίμονο! τὸ χρῆμα δὲν κάμει τὴν εὐτυχία! (Ἐρχεται ἡ ΚΥΡΙΑ). Ἡ μοδίστρα πάλι!

ΣΚΗΝΗ ENNATH

*Ο ΚΥΡΙΟΣ καὶ ἡ ΚΥΡΙΑ

***Ἡ κυρία.** — Ἐδῶ διές, Παναγιά μου! Ἀποκρηάτικος μασκαρᾶς! Κι' ὁ γιατρὸς ἀκόμα νᾶρθη!

***Ὁ κύριος.** — Σιάξατε παντοῦ; ὄλα;

***Ἡ κυρία.** — Μάλιστα. . . κυρία.

***Ὁ κύριος.** — Θᾶρχεστε βέβαια γιὰ τὰ μεγάλα κουτιά.

***Ἡ κυρία.** — Μάλιστα. . . κυρία.

***Ὁ κύριος.** — Προσέξετε μὴν τσαλακωθῆ τίποτε.

***Ἡ κυρία.** — Μάλιστα. . .

***Ὁ κύριος.** — Ἡ ὑπηρετρια θὰ σᾶς δείξῃ τῆς ντουλάπης.

***Ἡ κυρία.** — Μάλιστα. . . κυρία.

***Ὁ κύριος.** — (*Μίσα του*). Χτῆνος καὶ μισὸ αὐτὴ ἢ κοπέλα. Φαίνεται ὅμως πῶς ἢ τέτοιες μὲ τὸ βλάκικό τους ὕφος κατέχουν ἰδιαίτερη τέχνη νὰ καταφέρνουν τοὺς ἄντρες.

***Ἡ φύση** τοὺς τῶχει. Γιὰ νὰ τὴ ρωτήξω . . . (*Ἀπότομα*). Ἐχετε ἀγαπητικό;

***Ἡ κυρία.** — (*Ταραγμένη*). Μάλιστα, κυρία! (*Μέσα της*). Θεέ μου, προδόθηκα! . . . Κάμει τὸν τρελλὸ γιὰ νὰ μὲ πιάση. Χαθῆκαμε!

***Ὁ κύριος.** — Τί σιγομουρμουρίζει; (*Στὴν Κυρία*). Ἀναμεταξύ μας, γυναῖκες εἴμαστε· μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε. Δὲν εἶναι ἔγκλημα· τῆς μόδας εἶναι. Οἱ σύζυγοι δημιουργήθηκαν γιὰ νὰ τοὺς τὰ βάζουμε μὲ τέχνη! Μερικοὶ τοὺς εἶναι τόσο στανάχωροι ἄνθρωποι.

***Ἡ κυρία.** — (*Ἀπ' τὰ τρίσβαθα τῆς καρδιᾶς της*). Ναί, κυρία μου· σὲ ποιὰν τὸ λέτε!

***Ὁ κύριος.** — Ἐνῶ ὁ ἀγαπητικὸς εἶναι κάτι σὰ γλυκὸ ἰδεῶδες.

***Ἡ κυρία.** — Ὅχι πάντα, δυστυχῶς!

***Ὁ κύριος.** — (*Μίσα του*). Τὸ δίχως ἄλλο ἔχει ἀγαπητικό! Τὸν καῦμένο τὸν ἄντρα της! Ἄν ἤξερε τί κρεμαστάρια ἔχει

στὸ κούτελό του! (*Στὴν Κυρία*). Γιὰ πῆτε μου λιγάκι· πῶς τὰ καταφέρνετε γιὰ. . .

***Ἡ κυρία.** — (*Μέσα της κόκκαλο*). Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! Θὰ κυνηγήσῃ τοὺς ἀρσενικοὺς, τώρα! Θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα τὸν κύριο γιατρὸ πῶς θὰ τὰ ξελάσπωνε γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιλέγῃ. Ἄς κάνῃ καλά.

***Ὁ κύριος.** — Ὅλο χαμομιλάτε δίχως νὰ μάπαντιᾶτε. Προσευχὴ κάνετε; . . . Κατάλαβα· ἡ ἐρώτησή μου εἶναι λεπτὴ κι' ἀδιάκριτη. Μά, γυναῖκες τώρα, ἀναμεταξύ μας! (*Μπαίνει ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ*).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

*Ο ΚΥΡΙΟΣ, ἡ ΚΥΡΙΑ, ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ

***Ὁ γιατρός.** — Γυναῖκες! Ἀναμεταξύ τους!

***Ὁ κύριος.** — (*Κεραυνιασμένος*). ὦ! τί ὁμορφάνθρωπος!

***Ἡ κυρία.** — (*Χαμηλά*). Ἡ κρίση του τὸν ξανάπιασε.

***Ὁ γιατρός.** — (*Χαμηλά*) Φταῖτε σεῖς· δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀντιλέγετε.

***Ἡ κυρία.** — Τοῦ κάκου ἔκαμα ὑπομονὴ ὡς τὸ τέλος· νομίζει πῶς εἶναι γυναῖκα καὶ ρίχνεται στοὺς ἄντρες. Φυλαχτῆτε.

***Ὁ γιατρός.** — (*Χαμηλά*). Δὲν πειράζει· καμωθῆτε σ' ὅτι θαρρεῖ καὶ μὴν τὸν ἀντιλέγετε· σιγὰ-σιγὰ θὰ γυρίσῃ στὴν πρωτινὴ κατάσταση. . . ἀφήστε με μονάχο.

***Ἡ κυρία.** — (*Χαμηλά*). Εἶμαι πολὺ περίεργη νὰ δῶ πῶς θὰ ξεκάμετε. Δὲν ἀνακατέβομαι γιὰ τῆς συνέπειες. . . Δοκιμάσετε ἂν βαστᾶ ἢ καρδιά σας. Ποτὲ δὲ θὰ ἱκανοποιήσετε τῆς ἰδιοτροπίες του. . . ἀλλοιῶς, γιατρέ μου, θὰ σχηματίσω γιὰ σᾶς τὴ χειρίστη ἰδέα! (*Βγαίνει*).

***Ὁ γιατρός.** — Λωλάθηκε κι' αὐτὴ;

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ὁ κύριος.—Κύριε!

Ὁ γιατρός.—Κύριε . . . Κυρία!

Ὁ κύριος.— Πῶς τέτοια μεγάλη τιμὴ νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε;

Ὁ γιατρός.—(Μὴ ξέροντας τί νὰ πῇ). Ἔ, . . . ἓνα πολὺ λεπτὸ διάβημα.

Ὁ κύριος.— Ἄν προτιμᾶτε νὰ περάσουμε στὸ μικρὸ μου σαλονάκι (Μυστηριώδικα) Μὲ τὰ κλειστὰ μπερνεδάκια. . . (Μέσα του). Ἄχ! Τί ὁμορφάνθρωπος, τί λεβέντης!

Ὁ γιατρός.— (Ἀρχίζοντας νὰ τὰ χρειάζεται.) Ποῦ θὰ καταλήξῃ;

Ὁ κύριος.— (Πάει καὶ κάθεται πλάι στὸ γιατρό). Κύριε, εἶμαι πολὺ δυστυχημένη. (Βαθῶς στεναγμός). Ἄχ! (Μέσα του). Τὸ νοῦ σου, Εὐλαμπία, μὴ βιάσης τὰ πράματα. Εἶναι πολὺ καλοντυμένος γιὰ νὰ τοῦ προτείνω παράδες.

Ὁ γιατρός.— (Τραβιέται λιγάκι) Ἄ, εἶστε δυστυχημένη; (Μὴ θέλοντας νὰ τὸν ἀντιτείνῃ). Ναὶ φαίνεστε . . . κι' ἐγὼ εἶμαι δυστυχής.

Ὁ κύριος.— Ἀλήθεια; (Μέσα του). Τί γλυκὸς ποῦ εἶναι! Ἄχ ναί, εἶμαι πάρα πολὺ δυστυχημένη. . . γιατί. . . γιατί. . . πῶς νὰ τὸ πῶ;

Ὁ γιατρός.— Γιατί. . .

Ὁ κύριος.— Γιατί ἀγαπῶ. . . τὰ χάνω. . . τρελλαίνουμαι!

Ὁ γιατρός.— Ἄ. . .

Ὁ κύριος.— Λυώνω. . . ἀναψα. . . κορώνω. . . Ἄχ!

Ὁ γιατρός.— Ἄν δὲν ἦταν ἀδιακρισία ἀπὸ μέρος μου, θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ λέγατε γιὰ ποιὸν, κυρία μου;

Ὁ κύριος.— (Παιόχαρος). Τσιμπᾶ . . . τσιμπᾶ . . . ἄρχισε

τῆς πλάτες! (Τὸν ἀντιτείνῃ κατάματα). Ρωτᾶς ἀκόμα; ρωτᾶς μὲ ποιὸν; (Σὰν τῆ Μεσσαλίνα). Δὲ μάντεψες; (Τοῦ κάνει μάτι).

Ὁ γιατρός.— (Τραβιέται ὄλας διόλου). Ἔεεε; ; ; !!

Ὁ κύριος.— Ἄ τὸ κατάλαβες! Τὸ διάβασα στὰ γαλανόγλαυκά σου μάτια.

Ὁ γιατρός.— Ναί, κατάλαβα . . . Γαλανόγλαυκα!

Ὁ κύριος.— Καλὰ λοιπὸν, τί κάθεσαι μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα; (Τραγικός). Ἡ ἀγάπη μου εἶναι τόσο πλατειά, τόσο ψηλή, τόσοσο βαθειά. (Χειρονομίες. Κατόπι κατακυλιστά). Τόσο πυρὴ κι' ἀνυπόμονη, ποῦ ἂν ἀμέσως δὲ μοῦ σβύσης τὴ φωτιά, μαχαίρι θὰ μπήξω στὴν καρδιά μου (Σιωπή). Σκληρὲ, θέλεις νὰ δῆς ταπεινωμένο τὸ θῦμα σου! (Βγάξει καὶ τοῦ δίνει ἓνα κόκκινο στρογγυλὸ χαρτόνι κομμένο σὰν καρδιά). Πάρ' τὴν καρδιά μου πάρ' τὴν ἀφοῦ καρδιά δὲν ἔχεις. (Ὁ Γιατρός πέρνει τὸ χαρτόνι, τὸ βλέπει, τὸ γυρίζει καὶ τὸ βάζει ἀδιάφορα στὴν τσέπη τῆς ρεντιγκότας του). Ἄχ! Πρέπει ὥς τὸ τέλος νὰ πιῶ τὸ πικρὸ ποτηρί.—Χρυσέ μου, σ' ἀγαπῶ. σὲ προσκυνῶ, σὲ λατρεύω πάνω ἀπὸ κάθε τι . . . ἀπὸ καιρὸ σὰν σὲ ὄνειρο ἔβλεπα τὴ μορφή σου τὴ γλυκειά! Ἐλυωνα ἐνόσω ἔλειπες, μὰ μόλις πάτησες ἐδῶ τὸ πόδι σου φάνηκες σὰν τὸν ἥλιο, λαμπρὸς σὰν ἄστρο. . . ἀγαπημένε. . . (Κρύβει τὸ πρόσωπό του)

Ὁ γιατρός.— (Μέσα του βγάζοντας τὴ χαρτένια καρδιά, σιγίζοντας καὶ καλοκυτιάζοντας τὴν). Εἶναι ἡ πρώτη ἐρωτικὴ ἐξομολόγηση ποῦ μὲ ἀπευθύνουν στὴ ζωὴ μου. Καὶ μοῦ τὴν κάνει ἓνας ἄντρας.—Κορόϊδο, εἰρωνεῖα τῆς τύχης.

Ὁ κύριος.— (Ἰδια σιάνση). Σπάρραξε τὴν καρδιά μου μὲ τὰ νύχια σου. (Ὁ Γιατρός τσεπώνει βιαστικὰ τὴ χαρτένια καρδιά). Ἄν ἤξερες πόσο σ' ἀγαπῶ!

Ὁ γιατρός.— Τὸ ξέρω, λέει!

Ὁ κύριος.— Ἄχ! σιάσου ἔτσι μὴν κουνᾶς. Ἄφισε μὲ νὰ σοῦ τραγουδήσω τὴν ἀγάπη μου. . . θὰ σοῦ πῶ τόσα γλυκόλογα, τῆς καρδιάς μου τὰ φύλλα.

Ὁ γιατρός — Σὰν ἀγκινάρα θὰ τὴν ξεφυλλίσῃ.

Ὁ κύριος. — Πειὸ δυνατὰ νὰ πῶ τὰ λόγια σου, τὰ ἐρωτόλογά σου. Συγχώρεσε τὴν ἀγάπη μιᾶς γυναῖκας. Μιὰ γυναῖκα εἶναι κάτι τόσο ἀθῶο, ἄχραντο, ἄσπιλο καὶ ἀδύνατο πλάσματάκι. . . ποῦ μόνο ὁ ἔρωτας τὴ ζωογονεῖ.

Ὁ γιατρός — Καὶ τὴ θεριεύει.

Ὁ κύριος. — (*Σηκίῳνεται γεμάτος οἶστρο*) Ὡ ἄγγελέ μου ἰδεώδη, χρυσομάλλη μου ξανθοκαβαλλάρη (*Ὁ Γιατρός ψάει τὴν φαλάκρα του*). Λυῶσε με στὸ σφίξιμό σου. . . Τῶν ὀφθαλμῶν σου ὁ σπινθήρ. . . θὰ ρουφήξω τὰ μεισύδια σου. . . Τὴν πληγὴν μου ποσῶς δὲν πραύνεις. . . ἐνθυμοῦ, ἐνθυμοῦ, ὦ γλυκεῖα ἠδονή! γύρε σβῦσε τὰ ντέρτια μου, σκληρέ, πῶς σὲ ἠγάπων! . .

Ὁ γιατρός — Ἀρχισε τώρα τὴ λαϊκὴ ἀνθολογία!

Ὁ κύριος. — Νὰ σὲ πῶ πῶς σ' ἀγαπῶ. . . σὲ λατρεύω ἴνδαλά μου. . . Βροχὴ θὰ πέσουν τὰ φιλιὰ μου στὰ τρυφερά σου χεῖλη! . . Λεβέντη μου. . . ἤρωά μου! . . ζεμποῦλι μου ἐσύ! — Σσος! Ἀφησέ με νὰ μὲ μεθύσῃ ἀκόμα ἢ ἀρμονικὴ σιωπὴ σου! . . Ὡμορφέ μου, γιγάντιε μου Ναπολέον. . . Χρυσόξανθέ μου Καῖσαρ. . .

Ὁ γιατρός — Αὐτὰ σὲ καμμιά ποιήτρια θὰ τὰ βρῆκε.

Ὁ κύριος. — Τὸ ἄλικό σου στόμα δαγκάνει τὸ φιλί. . . Σῶπα! . . Τὰ μάτια σου μιλοῦνε, κι' ἡ ματιά σου σκόρπισε φωτιά στὴν καρδιά μου ποῦ ὅλο μου τὸ αἷμα δὲν μπορεῖ νὰ σβύσῃ. . . Ἐλα γλυκέ. . . στὴν κάμαρά μου σὲ περιμένω. . . νὰ σμίξουμε σφιχτοκόλλητα. . . Λυρικέ μου Ρωμαῖε, χλιόμορφέ μου Πριγκηβάλλη! — (*Τοῦ στέλνει ἓνα φιλάκι*). Δικὴ σου στὰ χειλάκια σου! — Ἐλα νὰ μὲ ζεστάνῃς μὲ τὰ χάρδια σου τὰ ζουμερὰ στὴν ψυχρὴ μου κοίτη! — Ἐλα, σὲ καρτερῶ. . . Ἐλα, γλυκό μου περιστέρι! — Κι' ἄλλο! (*Τοῦ στέλνει δεύτερο φιλί*). Κι' ἄλλο. . . (*Τρίτο*). Κι' ἄλλα βροχὴ! Πολλὰ μὲ τὰ δυὸ χέρια. *Βγαίνει*).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ, κατόπι ἡ **ΚΥΡΙΑ**

Ὁ γιατρός. — Ἐχω παρακαταθήκη ἀπὸ φιλιὰ ὡς τὴ δεύτερη παρουσία! Καλὰ ξεφορτώματα! Εἶδες ἐκεῖ! Ἐβαλε τὰ γυαλιὰ καὶ τῆς Φρύνης ἀκόμα! Ὡραῖα ἦθη! Στὴν ἡλικία μου! — Γιὰ νὰ δοῦμε! Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ βρεθῆ ἓνας τρόπος νὰ γιαιτρευτῆ αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος. Ἄς φωνάξω μιὰ τὴ γυναῖκα του. — Κυρία Θελυκοῦ!

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου — Μίλα μου μὲ τὸ μικρὸ μου ὀνοματάκι: Εὐλαμπία, Βλαμπίτσα. . . Ἐλα, λιγώνω, μὴν ἀργῆς! Ἄδωνί μου.

Ὁ γιατρός. — Ἡ Ἰουλιέττα περιμένει στὸ παράθυρό της! (*Φωνάζει πειὸ χαμηλιὰ*). Κυρία Θελυκοῦ. . . Κυρία (*Βγαίνει*). Μὰ ποῦ νὰ πέρασε; . .

Ἡ κυρία. — (*Μπαίοντας*). Τί τρέχει;

Ὁ γιατρός. — (*Ἀκολουθώντας*). Τρέχει. . . τρέχει ποῦ ὁ ἄντρας σας εἶναι τυφλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὸ ὑποκείμενό μου. Εἶμαι ὁ Ἄδωνίς του, ὅλο κι' ὅλο!

Ἡ κυρία. — Δὲ σὰς τᾶλγα;

Ὁ γιατρός. — Μὲ περιμένει στὴν κρεβατοκάμαρά σας. . . λιγώνει. . . γδυτὸς ἴσως. . . καταλαβαίνετε. . . — Τί θὰ ποῦν οἱ συνάδελφοί μου!

Ἡ κυρία. — Ἀλήθεια; . . Θὰ κάμῃ τέτοιες ἀσχημίες;

Ὁ γιατρός — Ἀμφιβάλλετε ἀκόμα;

Ἡ κυρία. — Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἐμποδίσουμε.

Ὁ γιατρός. — Ἄν τὸν πεισματώσουμε ἢ κατάστασή του θὰ χειροτερέψῃ.

Ἡ κυρία. — Τότε δὲ βλέπω παρὰ μιὰ λύση.

Ὁ γιατρός. — Ποιὰ λύση;

Ἡ κυρία. — Θυσιαστήτε!

Ὁ γιατρός.—Τί θέλετε νὰ πῆτε;!!!

Ἡ κυρία.—Τώρα μόλις λέγατε πῶς εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ τὸν πεισματώσετε παραπάνω· ἱκανοποιήστε λοιπὸν τῆς ἰδιοτροπίας του ὡς τὸ τέλος. Γιατρέ μου, θυσιαστήτε!

Ὁ γιατρός.—Μιλᾶτε. . . σοβαρά;

Ἡ κυρία.—Σοβαρώτατα.

Ὁ γιατρός.—Δὲ μοῦ φαίνεται νὰ καλοξέρετε τί ὀρέγεται ὁ ἄντρας σας.

Ἡ κυρία.—Πῶς δὲν τὸ ξέρω; γιατί λοιπὸν σᾶς φώναξα;

Ὁ γιατρός.—Θαροῦ πῶς δὲν μποροῦ, δίχως νὰ ξεπέσω ἀπ' τὴν ἀξιοπρέπειά μου, νά. . .

Ἡ κυρία.—Πέφτετε ἀπὸ τὴν ἀξιοπρέπειά σας ἀφωσιωνόμενος στοὺς ἀρρώστους σας; Ἡ γιατρικὴ εἶναι μιὰ ὑψηλὴ θυσία. . .

Ὁ γιατρός.—Τὸ ξέρω· στὰ βιβλία μονάχα, καθὼς ὅλοι οἱ ἡρωῖσμοι γιὰ τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα παιδιά.

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου.—(Συριτῆ καὶ λάγνη). Σίμωσε στὸ πλευρό μου, γλυκέ μου· μὴν παιδεύῃς τὴν τρυγόνα σου. . .

Ἡ κυρία.—Τὸ καθήκον σᾶς καλεῖ!

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου.—Σὲ καρτερεῖ ἡ ἀγάπη!

Ὁ γιατρός.—Τί τρομερὸ δίλημμα!—Ὅτι θέλετε ἄλλο· μὰ ὁμοφυλόφιλος δὲν εἶμαι.

Ἡ κυρία.—Τί θὰ πῆ ὁμοφυλόφιλος; Γιατρός δὲν εἶστε;

Ὁ γιατρός.—Ἡ πάλη τοῦ καθήκοντος μὲ τὸν ἔρωτα . . . ἐνὸς τρίτου!

Ἡ κυρία.—Σπεύσετε γιατρέ! Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀντιλέγετε. Σβέλτα ἱκανοποιήστε τον· καλὸ κουράγιο, πειά! Τί φταίω ἂν δὲν ὑπάρχει ἄλλο γιατρικὸ;

Ὁ γιατρός.—Μιὰ ἰδέα! Ὅλα σιάζονται! Ἀκοῦστε με! Θὰ προσπαθῆσω νὰ συμμορφώσω τὰ ὑψηλά μου καθήκοντα—ποῦ εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ μιὰν ἱερὴ ἀποστολή,

κυρία—μὲ τῆς λάγνες ἐπιθυμίες τοῦ ταλαίπωρου ἀρρώστου! Τὸ κάτω-κάτω ἀπὸ τί τήκεται αὐτὴ τῆ στιγμὴ ὁ ἄντρας σας; Ἀπὸ μιὰ παροδικὴ ὑστερικὴ κρίση. Ἐνας ἀρσενικός, ὁποιοσδήποτε ἀρσενικός, φτάνει γιὰ νὰ τὸν καταπραΐνη.

Ἡ κυρία.—Σεῖς εἶστε ὁ «ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας» του.

Ὁ γιατρός.—Εὐχαριστῶ. μὲ ὑπερκολακεύετε. — Νὰ τελειώσω μιὰ· γιὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κρίσεώς του δὲν ἐνδιαφέρει τὸ πρόσωπο, ὅσο ἡ πράξη.

Ἡ κυρία.—Δὲ θὰ διατείνεστε βέβαια νὰ φωνάζετε τὸν πρῶτο περαστικὸ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἀκόμα δὲ γένηκε δηδόσιο τὸ σπῆτι μου.

Ὁ γιατρός.—Μὰ ἀφίσετέ με πρῶτα νὰ τελειώσω! Ἡ πράξη, ἡ πράξη ἀρκεῖ νὰ ἐπιτελεσθῆ καὶ τίποτε ἄλλο. (Ἐπίσημος). Κυρία ὁ Θεῖος καὶ Πολιτικὸς Νόμος, ἡ Ἠθική, ἡ Ἀφοσίωση καὶ ἡ Εὐσπλαγχνία σᾶς ὀμιλοῦν ἀπὸ τὸ στόμα μου καὶ σᾶς ἐπιβάλλουν αὐτὸ τὸ ἱερὸν καὶ γλυκὺ καθήκον. . . συζυγικὸν ἐξ ἄλλου. — Ἀφίσετέ με νὰ τελειώσω. Διερωτᾶσθε πῶς. Ἀπλούστατα. Ντυθῆτε ἀντρίκια καὶ. . . κάνετε πιά ὅ,τι κάνετε!

Ἡ κυρία.—(Ἀφοῦ σκεφθῆ) Τὸ μέτρο σας δὲ μ' ἐνθουσιάζει, ἀλλὰ στὴν ἀναβροχιά. . .

Ὁ γιατρός.—Καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου.—(Καθὼς πρὶν) Ἔλα νὰ ποτίσης τὴν καμέλια μου. . . ποῦ μαραίνεται χλωμὴ. . . Ἀπονε!

Ὁ γιατρός.—Γρήγορα, γρήγορα, κυρία μου. . . νὰ δροσίσετε τὴν καμέλιά του!

Ἡ κυρία.—Δυστυχία! Ποῦ νὰ βρῶ νὰ ντυθῶ ἀντρίκια ροῦχα; Ἀφοῦ εἶναι στὴν κρεβατοκάμαρα πῶς θὰ μπορέσω νὰλλάξω μπροστά του; Μὲ νομίζει μοδίστρα.

Ὁ γιατρός.—Ἄλλος μελᾶς! (Παύση)

Ἡ κυρία.—Μιὰ ἰδέα κι' ἐγώ, γιατρέ! Περάστε με τὰ ροῦχα σας. . . θὰ σᾶς δώσω τὰ δικά μου.

Ὁ γιατρός.—Ἀστειεύεστε!

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου. — Καρδιά μου, κι' ἄλλο ἂν ἀργῆς. . . ἐγὼ θάρσῶ σιμά σου!

Ἡ κυρία. — Αφοῦ πάλι παρεμβάλλετε δυσκολίες, σὰς ἀφίνω νὰ ξεμπερδέψετε μονάχος!

Ὁ γιατρός. — Μὰ δὲ μοῦ ἐπιτρέπει ἢ ἀξιοπρέπειά μου νὰ φορέσω γυναικεῖα φουστάνια!

Ἡ κυρία. — Μὲ τὴ ρόμπα μου θὰ προφυλάξετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας, ἅμα τῆς ριχτῆ ὁ ἄντρας μου, σὰν σὰς δῆ· θὰ σὰς νομίση γιὰ γυναῖκα. Ἐπειτα θὰ εἶστε πιὸ εὐπρεπῆς. ὅσο ἐλκυστικὸς καὶ ἂν εἶστε δὲ μᾶρέσει σπῆτι μου νὰ βλέπω τοὺς ἄντρες νὰ πηγαινοέρχονται μὲ τὰ σῶβρακα! Κουνηθῆτε λοιπόν, τί κάνετε γιατρέ;

Ὁ γιατρός. — (Ζωηρὰ) Ὅ,τι βρέξῃ ἄς κατεβάσῃ· προτιμῶ νὰ ξεγυμνωθῶ.

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου. — ὦ ναί, γυμνὸς σὰν τὸν Ἀδάμ.

Ἡ κυρία. — (Χοιτραίνοντας ἀντρίκια τῆ φωνῆ της). Μὴν τὸ κουνήσης πέρδικά μου. Ἐρχομαί· νὰ σὲ πιάσω. Σβῦσε μονάχα τὰ φῶτα. — Σβέλτα τώρα, γιατρέ· τὸ παντελόνι καὶ τὴ ρεντιγκότα σας.

Ὁ γιατρός. — Περάστε μου τὴ ρόμπα σας. . . μὴν προφτάξῃ κι' ἔρθη! (Κουτσὰ στραβὰ ἀλλάζουν τὰ ροῦχα τους Ἡ ΚΥΡΙΑ κουκουλώνεται στὴ φαρδιά ρεντιγκότα τοῦ γιατροῦ· τὰ παντελόνια του ὡς τὸ πάτωμα τῆς μοιάζουν βράκες. Ὁ γιατρός σπαρταρῆ φασκιωμένος στὴ ρόμπα τῆς κυρίας). Πρὸ παντὸς μὴν τὸν ἀντιλέγετε, συγκατανεύσατε σὲ ὅλα. . . ἄλλοιῶς (Μέσα του) μπορεῖ νάρθη κι' ἢ σειρά μου!

Ἡ κυρία. — Φαίνεστε πῶς δὲν εἶστε ψυχολόγος· ἂν νομίζετε πῶς σαυτὸ τὸ κεφάλαιο ἔχει μέτριες ἀπαιτήσεις. . .

Ὁ γιατρός. — Κυρία, σεβαστῆτε τὴν ἀξιοπρέπειά μου!

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου. — Ἐλα! Ἄχ!

Ὁ γιατρός. — Ἡ φωνὴ τοῦ καθήκοντος!

Ἡ κυρία. — (Βγαίνοντας). Ἡ χαρὰ τῆς θυσίας!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ, ἡ ΔΟΥΛΑ, ὁ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ὁ γιατρός. — Τί θὰ ἔλεγαν ἂν μὲβλεπαν ἔτσι οἱ δόχτορες συνάδελφοί μου! Νόστιμος θὰ εἶμαι! Χάλια διὲς καὶ κατάπτωση! (Θαυμάζεται σιὸν καθρέφτη).

Ἡ δούλα. — (Σιὸν ὑπάλληλο δίχως νὰ δῆ τὸ γιατρό). Ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔχω παρὰ νὰ ψάχνω τῆς φατοῦρες ποῦ σκορπάτε δεξιὰ κι' ἀριστερά· τρεῖς φορές ἤρθατε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἐδῶ δὲν εἶναι καμμιά δημόσια πλατεῖα.

Ὁ ὑπάλληλος. — Δὲ ξέρω ἂν εἶναι δημόσια πλατεῖα, μὰ σίγουρα εἶναι ἄντρο. . . χανεῖο!

Ἡ δούλα. — Ἄν ἐξακολουθήσετε, θὰ φωνάξω τὸν κύριο νὰ σὰς πετάξῃ.

Ὁ ὑπάλληλος. — Τὸν κύριο; νὰ τὸν χαίρεσαι κοκκῶνα μου! Ἄν ἤξερες μισὴ ὥρα πρὶν τί μὲ πρότεινε. . . μούταξε κι' ὅλα, καὶ δυὸ ἑκατοστάρικα (Βλέποντας τὸ γιατρό). Νάτος ὁ κανακάρης! Δὲ χωρεῖ τὸ κεφάλι μου πῶς μιὰ κοπέλλα σὰν τὸ κρῦο νερό, καθὼς ἐλόγου σου ξενοδουλεύεις στὸ σπῆτι ἐνὸς τέτοιου βρωμιάρη! — Μωρὲ δὲν εἶναι ὁ ἴδιος! ἄλλος αὐτός! Κατάλαβα· οἰκογενειακὰ γίνονται τὰ πράματα ἐδῶ μέσα. — Πλακῶ. . . πλακάκια! Στὴν ὀργή ἢ φατοῦρα! Ἐχουν δίκαιο νὰ λένε πῶς μέσα στὰρχοντόσπητα οἱ πρόστυχοι κι' οἱ παληανθρῶποι κάνουν τὰ πιὸ ἄχρεια πράματα! (Βγαίνει ἀγαναχτισμένος). Γερωπόρνε!

Ὁ γιατρός. — (Ἀξιοπρεπέστατος). Τί ἔπαθε καὶ μὲ βρίζει αὐτὸς ὁ λωλός, Καλλιόπη!

Ἡ δούλα. — ὦ. . . γιατρέ μου. . .

Ὁ γιατρός. — Ἀπορεῖς μὲ τὸ ντύσιμό μου; Μὴ ζητᾶς νὰ ἐμβαθύνῃς κορίτσι μου. . . εἶναι γιὰ λόγους. . . ἐρωτικούς.

Ἡ δούλα. — Γιατρέ, ἂν προτιμᾶτε νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριο. . .

Ὁ γιατρός. — Ποτέ, ποτέ, ποτέ, διόλου, καθόλου! Αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ εἶναι πολὺ ἀπησχολημένος.

Ἡ δούλα.—Νάτος! (*Μπαίνει ἡ ΚΥΡΙΑ*). Ἡ κυρία, καλέ!!
(*Μέσα της*). Ἡ τρέλλα δὲ πάει στὰ βουνά. . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ ΔΟΥΛΑ, ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ, ἡ ΚΥΡΙΑ, ὅποτε ὁ ΚΥΡΙΟΣ

Ὁ γιατρός.—Ἐγκαταλείπετε τὸ πεδὶον τῆς μάχης!

Ἡ κυρία.—Γιατρέ, μὲ παρασκοτίσατε! (*Σοβαρώτατα*).
Καλλιόπη, κανεὶς δὲ σὲ φώναξε νᾶρθης.

Ἡ δούλα.—Λάθος, κυρία, μὲ συγχωρᾶτε (*Βγαίνοντας*).
Ὅλοι τους γιὰ τὸ δρομοκαίτειο!

Ἡ κυρία.—Μοῦ φάνηκε πῶς ἡ δούλα μὲ κοροϊδεύει.

Ὁ γιατρός.—Δὲν ἔχει καὶ ἄδικο βλέποντάς σας σ' αὐτὴ τῇ
γελοία περιβολῇ.

Ἡ κυρία.—Μὴν ξεχνᾶτε γιατρέ, πῶς εἶναι ἡ ἐπίση-
μή σας ρεντιγκότα· κάνει πραγματικῶς γελοῖο ὅποιον τῇ
φορέση.

Ὁ γιατρός.—Χίλιες χιλιάδες εὐχαριστῶ!

Ἡ κυρία.—(*Δείχνοντας γελαστὰ τὸ ΓΙΑΤΡΟ*) Ἐδῶ διέτε! Τί
ἀστεῖος ποῦ εἶστε! Σὰ σουτζοῦκι πρησμένο!

Ὁ γιατρός.—Μὴν ξεχνᾶτε, κυρία μου, πῶς εἶναι ἡ ἀκρι-
βή σας ἡ ρόμπα!

Ἡ κυρία.—Ὡρισμένως δὲ σᾶς στέκει. Μὴν ξεχνᾶτε ὅμως
πῶς ἐσεῖς τὰ φταίτε ποῦ δείχνομε τόσο γελοῖοι!

Ὁ γιατρός.—Καὶ ὁ. . . κύριος. . . ἡ κυρία; πῶς νὰ τὸν
ὀνομάσω;

Ἡ κυρία.—Ἠσύχασε. Ἄρκεσε νὰ καμωθῶ πῶς θὰ ἔ-
στεργα στῆς ἰδιοτροπίες του γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ σύγ-
καλά του.

Ὁ γιατρός.—Δὲν παραξενεύτηκε ἅμα σᾶς εἶδε στὰ ροῦ-
χα μου;

Ἡ κυρία.—Ποῦ νὰ τὸν ἀφίσω καιρό!

Ὁ γιατρός.—Τρομερὲς ἡ γυναῖκες! Τώρα πιά τί νὰ τὰ
ξαναλέμε; περασμένα - ξεχασμένα. Ἄς ξαναβάλουμε τώρα
τὰ ροῦχα μας προτοῦ ξανᾶρθῃ ὁ ἄντρας σας. Παραβάστηξε
τὸ χωρατό.

Ἡ κυρία.—Θέλετε νὰ φωνάξω τῇ δούλα νὰ σᾶς βοη-
θήσῃ;

Ὁ γιατρός.—Δὲ θαρρεῖτε πῶς ἀρκετὰ γελοιοποιη-
θήκαμε; — (*Μπαίνει ὁ ΚΥΡΙΟΣ κρυφὰ καὶ πάντα μὲ τῇ ρόμπα τῇ
γυναικεῖα καὶ ἀκούει. Εἶναι σιὰ καλά του*). Δὲ μοῦ λέτε, ὁ Εὐ-
λάμπιος δὲ μυρίστηκε τίποτε;

Ἡ κυρία.—Οὔτε κἂν ὑποψιάστηκε τὸ παραμικρό.

Ὁ γιατρός.—Τότε λοιπὸν κάθε φορὰ θὰ καταφεύγουμε
στὸ ἴδιο μέσο γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ.

Ὁ κύριος.—(*Μὲ τῇ φυσικῇ του φωνῇ, στεντόρεια*). Ἄτιμοι!
Τολμᾶτε στὸ σπῆτι μου μέσα νὰ μοιχεύετε!—Κυρία, δὲν
ὑπάρχει πιά τίποτε κοινὸ ἀναμεταξύ μας. Σεῖς γιατρέ, θὰ
πλύνετε στὸ αἷμα σας τὴν κηλίδα τῆς ἀτιμίας στὸνομα καὶ
στὸ μέτωπό μου. —Ἐχετε λοιπὸν τὸ θράσος, κυρία μου,
νὰ κρύβετε τῇ γύμνια σας στὰ ροῦχα τοῦ τέρατος ποῦ ἔ-
σπειρε τῇ μοιχείᾳ στὸ σπῆτι μου; — Καὶ σὺ μυσαρὲ,
πανάθλιε, μασκαρᾶ, κλέφτη τῆς τιμῆς μου, στὴ βία σου
νὰ σκεπάσῃς τῆς βρωμιῆς σου, τυλίχτικες στὰ κουρέλια τῆς
ἀνομῆς γυναῖκας;

Ἡ κυρία.—(*Χαμηλὰ*) Γιατρέ, γιὰ τὸ Θεό, μὴν τὸν ἀντι-
τείνετε!

Ὁ γιατρός.—Καλά, μὰ τὰ γύρισε τραγικὰ τὰ πράματα.

Ἡ κυρία.—Ἄν σᾶς ἀρέσει νὰ ξανακούσετε τῆς ἐρωτι-
κῆς του ἐκδηλώσεις, ἄλλο ζήτημα!

Ὁ γιατρός.—Θὰ τοῦ ὑποδείξω πῶς κι' αὐτὸς εἶναι
ντυμένος γυναικεῖα.

Ἡ κυρία.—Φυλαχτήτε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἄφοῦ
θέλετε νὰ τὸν ἀντιτείνετε σᾶς ἀφίνω νὰ ὑποστήτε τῆς συνέ-

πειες· αὐτὴ τὴ φορὰ σεῖς θὰ τὸν κραῖνετε. Βαρέθηκα πειὰ· θὰ φύγω μὲ τὸν ἀγαπητικὸ μου τὸν Ἀριστείδη καὶ θὰ ζητήσω διαζύγιο· πῶς μπορῶ νὰ συγκατοικήσω, μέναν τέτοιο ἔρμαφρόδιτο, πότε περδικούλα καὶ ποτές κόκκορα. . . ὡς τὸ τέλος!

Ὁ κύριος. — Τελειώσατε τὰ κρυφομιλήματά σας; Κυρία, δὲ σὰς μένει παρὰ νὰ κάμετε τὴν προσευχή σας. Σεῖς Κύριε, νὰ μὴν κάμετε πειὰ τὸν ἀδῶφ. Εἶστε ἡ ἁμαρτία, ἐγὼ ἡ τιμωρία! (Μπαίνει ὁ ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ τῆς ΚΥΡΙΑΣ). Ἀριστείδη μου! Ὁ Θεὸς σὲ στέλνει οὐρανοκατέβατο. Ποτὲ δὲν πάτησες τὸ ποδαρικό σου πειὸ ἐπίκαιρα! Σὲ χρειάζομαι ἀμέσως, μάρτυρα!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

**Ὁ ΚΥΡΙΟΣ, ἡ ΚΥΡΙΑ, ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ, ὁ ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ**

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Πολὺ πιτυχημένο, θαυμάσιο καὶ τῶν τριῶν σας τὸ μασκάρεμα. Δοκιμὲς κάματε; Πότε ἡ παράσταση; Εἶδες ἐκεῖ νὰ μοῦ τὸ κρῦψουν! Ἄν ἔχετε ἀνάγκη κανενὸς ὑποβολέα. . .

Ὁ κύριος. — (Ἀγκαλιάζοντας τὸν ἀγαπητικὸ τῆς γυναῖκας του). Ἀριστείδη μου, Ἀριστείδη, παληῆ μου φίλε! Ἄχ! Ἐσὸν τὰ φταις! Ἄν εἶχες κάπως τὸ νοῦ σου στὴ γυναῖκα μου, ἂν δὲν τὴν παραμελοῦσες, δὲ θὰ γενότανε ὅ,τι γένηκε.

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Τί συμβαίνει;

Ὁ κύριος. — Δὲν ἀντιλήφθηκες; Φαίνεται πῶς εἶναι ἀθῶφα ἡ ψυχὴ σου! Καμάρωσέ τους!

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Τὸν ἑαυτὸ σου δὲν τὸν καμαρώνεις; (Οἱ ἄλλοι δύο τοῦ γνέφουν καὶ σωπάσῃ).

Ὁ κύριος. — Τί νὰ τὸν καμαρώσω; Νοιώθω πῶς τὰ φορῶ!

Ἡ κυρία. — (Χαμηλά). Μὴν τὸν ἀντιλέγης, Ἀριστείδη.

Ὁ γιατρός. — (Χαμηλά). Λέτε «ναί» ὅ,τι κι' ἂν σὰς πῆ.

Ὁ κύριος. — Ἄδολε τυφλέ! Δὲν τοὺς βλέπεις ντυμένους στὴ στολὴ τῆς μοιχείας;

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — (Χαμηλά). Ἄθλια γυναῖκα, δὲ σὲ φτάνει νὰ μὲ ἀπατᾷς μονάχα μὲ τὸν ἄντρα σου; (Δυνατὰ στὸ ΓΙΑΤΡΟ). Κύριε, θὰ μοῦ δώσετε λόγο γιὰ τὴν προσβολὴ ποῦ μοῦ κάμετε.

Ὁ κύριος. — Νὰ ζήσης, ἀσίκη μου Ἀριστείδη! Ἐμπα του! Νὰ βρὲ φίλος! Διαφεντεύεις τὴν τιμὴ μου σὰν νᾶταν γυναῖκα σου ἢ Καλλιόπη.

Ὁ γιατρός. — (Στὸν ΑΓΑΠΗΤΙΚΟ τῆς ΚΥΡΙΑΣ). Ὡστε σοβαρά; Θαρρῶ πῶς θὰλλάξουμε τὸ φύλλο. Ἐξηγήστε του λοιπὸν, κυρία. . .

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Δὲν ἔχω νᾶκούσω καμμιά ἐξήγηση. Μάρτυρας ἡ περιβολὴ σας· ἡ τιμὴ τῆς κυρίας Θελυκοῦ εἶναι δική μου! Κι' ἡ γυναῖκα του δική μου ἄμα πρόκειται νὰ τοῦ κάμω μιὰ ἐκδούλευση!

Ὁ κύριος. — Γειά σου, Ἀριστείδη!

Ὁ γιατρός. — (Στὸν ἀγαπητικὸ τῆς κυρίας χαμηλά). Μὰ δὲ βλέπετε ποῦ εἶναι τρελλός, μανιακός, ὑστερικός; δὲ βλέπετε ποῦ φορεῖ τὴ ρόμπα τῆς κυρίας;

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Ἐσεῖς κυταχτήκατε;

Ἡ κυρία. — Θὰ σὲξηγήσω, Ἀριστείδη (Χαμηλά).

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — (Χαμηλά). Πῆτε λοιπὸν τί τρέχει, διάολε! (Δυνατὰ). Δὲ θέλω νᾶκούσω τίποτε. Ὁ λόγος τοῦ Εὐλάμπιου φτάνει!

Ὁ κύριος. — Γειά σου, Ἀριστείδη!

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — (Χαμηλά τῆς ΚΥΡΙΑΣ). Γιατί νὰ μὴ μὲ εἰδοποιήσης λοιπὸν στὸ τηλέφωνο, ἀντὶ νὰ κάθεται ὅλη τὴν ὥρα νὰ παιχνιδιάξῃς καὶ νὰ σαλιαρίζῃς; (Βροντηχτά). Σιωπή! — Ἄδικα χάνετε τὸν κόπο σας, κυρία.

Τὸν προσβλημένο σύζυγο θὰ τὸν ἐκδικηθῶ μὲ τὴν ποῦντα τοῦ σπαθιοῦ μου !

Ὁ κύριος. — Γειά σου, Ἀριστείδη !

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Καὶ σεῖς, κύριε ἐκμαυλιστὴ ποῦ δὲν αἰσχύνεστε νὰ λερώνετε μὲ τὴν ἀτιμία τὰ τίμια σπήτια, μεμένα θάχετε νὰ κίμετε !

Ὁ κύριος. — Εἶσαι ἥρωας, Ἀριστείδη !

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — (Χαμηλά). Μὰ θὰ μοῦ πῆτε τέλος πάντων τί τρέχει ;

Ὁ γιατρός. — (Χαμηλά). Σᾶς εἶπα νὰ μὴν ἀντιλέγετε, γιὰ τὴν ὥρα φτάνει κατόπιν θὰ μάθετε τῆς λεπτομέρειας.

Ἡ κυρία. — (Χαμηλά). Ἄκουσε τὸ γιατρὸ τί σοῦ λέει, Ἀριστείδη. Παρὰ τρίχα, κόντεψε νὰ μάθῃ τῆς σχέσεις μας, ὁ Εὐλάμπιος. Νοιώθω πῶς κοντεύω νὰ χάσω τὴν ὑπομονή μου !

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — (Αυτά). Περιττὴ κάθε ἄρνηση, κάθε ὑπεκφυγή. Τὰ γεγονότα, ἡ λογικὴ, ὁ σύζυγος, ἐγώ, ἰδίως ἐγώ, τὸ κάθε τί σᾶς καταδικάζει.

Ὁ κύριος. — (Στὸ ΓΙΑΤΡΟ μεγαλορρημονῶντας). Ἀφοῦ ξεπλύνω τὴν τιμὴ μου στὸ βρώμικό σας αἷμα, θὰ τὸ πιῶ ! (Στὴ γυναῖκα του, πεζότατα). Μὲ σένα κυρία μου, διαζύγιο εἰς βάρους σου.

Ἡ κυρία. — Τέτοια κοροϊδία ποτέ ! Ἄ ! παραξηλώθηκε τὸ πρᾶμα· δὲ βαστῶ πειὰ πρέπει νὰ ξεσπάσω !

Ὁ κύριος. — Κι' ἐγώ, κυρία μου, πρέπει νὰ ξεσπάσω. Εἶμαι ὡς ἐδῶ ! (Κάμει σχέδιο μὲ τὸ χέρι του ψηλά ἀπὸ τὸ κεφάλι του) Ὡς ἐδῶ ποῦ μὲ τὰ βάλατε !

Ἡ κυρία. — Ἡλίθιε ! Ξεκουτιάρη !

Ὁ γιατρός. — Σᾶς ἐξορκίζω μὴν τὸν ἀντισκόφτετε· θὰ τὸν ξαναερεθίσετε !

Ἡ κυρία. — (Στὸν ΓΙΑΤΡΟ). Σκασμός !

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — (Χαμηλά). Καλλιόπη, μὴν παραφέρεσαι !

Ἡ κυρία. — (Ἀζντισμένη) Σκασμός κι' ἐσύ ! (Στὸν κύριο). Κ' ἐσύ τρέχα νὰ γκρεμιστῆς καὶ νὰ βουρλίξεις τοῦβλο, ζωντόβολο, ἀποβλακωμένε, κερατωμένε, μαλακισμένε !!!... !!!... !!! (Βγαίνει βροντοχτυπώντας τῆς πόρτες).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Ἡ ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ

Ὁ γιατρός. — Μμμ ! Μπαροῦτι θὰ μυρίσῃ ! Φοβοῦμαι μὲ τὴν παραφορὰ τῆς γυναῖκας του μὴν τοῦ πλακώσῃ καινούργια κρίση !

Ὁ κύριος. — (Ξαφνικὰ γίνεται μέλι - γάλα· ἡ φωνὴ του μαλακώνει μὲ ἀπηχῆσεις γυναικείας φωνῆς καθὼς πρὶν· στὸν ΑΓΑΠΗΤΙΚΟ τῆς ΚΥΡΙΑΣ). Πόσο σᾶς εὐγνωμονῶ ποῦ ἤρθατε, κύριε !

Ὁ γιατρός. — Νάτα μας ! Ξαναγυναικώθηκε ! Ἄς τοῦ δίνουμε μὲ τρόπο. (Στὴ μύτη τῶν ποδιῶν του). Φίλε κύριε ἀγαπητικέ, μετὰ τὴ σύζυγο, ὁ σύζυγος σᾶς προσφέρει τὰ κάλλη του. Καλὸ ξεμπέρδεμα !

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ὁ ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ τῆς ΚΥΡΙΑΣ καὶ ὁ ΚΥΡΙΟΣ

Ὁ κύριος. — Ἐφυγαν ! Μόνοι τέλος πάντων ! (Ξαφνικά). Γδύσου, γδύσου πουλάκι μου καὶ σφίξε με ἀτέλειωτα στὴ θερμὴ σου ἀγκαλιά. Εἶμαι δική σου, ὀλόδική σου, σκλάβου σου, πρᾶμα σου, χτήμα σου, γυναῖκα σου !

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Μήπως ἐξακολουθεῖ νὰ παίξῃ τὴν κωμῶδιάν σου, γιὰ στάλῃθαι τρελλάθηκε ;

Ὁ κύριος. — Πάρε με ! φίλησέ με ! δάγκασέ με ! πνίξε με στὰ φιλιὰ σου !

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Τοῦστριψαν κυριολεκτικῶς ! Καλλίτερα κι' ἐγὼ νὰ φεύγω (Κάμει νὰ φύγῃ, μὰ ὁ κύριος τὸν γραπῶνσι).

Ὁ κύριος. — Ἀχάριστε! Θέλεις νὰ φύγῃς! Οὔτε κὰν τὸ στερνὸ σου φίλι! Ἄχ, νὰ τί εἴσατε ὅλοι οἱ ἄντρες! τὰ πρόσωπα ποῦ ἦταν ἐδῶ τώρα εἶχαν δίκαιο νὰ μὲ λένε πῶς μὲ ἀπατᾷς!

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Συμφορὰ μου! Τὰ ξέρει ὅλα!

Ὁ κύριος. — Ποιὰ λοιπὸν σὲ πλάνεσε; Ποιὰ σὲ μέθυσε; Μὲ ποιὰ λάγνα χάρδια;

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Καὶ ὅμως δὲ φαίνεται νὰ καλοξέρῃ τίποτε θετικό.

Ὁ κύριος. — Ἀθλίε, δὲ θὰ μὲ κερατώσῃς δίχως νὰ σέχδικηθῶ.

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Ὅλα τᾶμαθε!

Ὁ κύριος. — Πῶς λέγεται;

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Πῶς λέγεται;!

Ὁ κύριος. — Τῶνομά της γιὰ νὰ τῆς βγάλω τὰ μάτια τῆς βρώμας ποῦ σᾶρπαξε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου! Τρίχα τρίχα θὰ τὴ μαθίσω! Τῶνομά της καὶ θὰ δῆς πῶς θὰ τῆς ριχτῶ σὰ σκύλα. — Σωπαίνεις ἀλιτήριε! Προσπαθεῖς νὰ τὴ γλυτώσῃς. Ἄν δὲν πιπιλήσω τὸ αἷμα της μὲ τὰ ζουμιά της, ἐσὺ θὰ πληρώσῃς γι' αὐτήν. Θὰ δῆς πῶς ἐκδικιέται μιὰ περιφρονημένη γυναῖκα!

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Ποιὰ περιφρονημένη;

Ὁ κύριος. — Ἐγώ, ἄκαρδε, ἐγὼ ποῦ μὲ παράτησες.

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Ποῦ σὲ παράτησα;

Ὁ κύριος. — Ποῦ μὲ ἀπάτησες.

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Ποῦ σὲ ἀπάτησα; — θαρρεῖ πῶς εἶμαι ἢ γυναῖκα του. Μπῆκα στὸ νόημα! Εἶχε δίκαιο ὁ γιατρὸς νὰ μὴ θέλῃ νὰ τὸν ἀντιλέγω. (Δυνατά). Ἄλλοίμονο, ἄχ! σὲ ἀπάτησα, ναί!

Ὁ κύριος. — Ὁμολογεῖς λοιπὸν τὸ κρῖμα σου;

Ὁ ἀγαπητικὸς. — Τὸμολογῶ. . . (Μέσα του). Γιὰ νὰ δοῦμε ποῦ θὰ καταλήξῃ.

Ὁ κύριος. — Ὁμολογεῖς τὴν ἀτιμὴ σου διαγωγή ἀπέναντί μου;

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Ὁμολογῶ τὴν ἀτιμὴ μου διαγωγή. (Μέσα του) Δὲν ἔχει ἄδικο ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴ γυναῖκα του. Φαντάσου οἱ τρελλοὶ νὰ σὲ κάμουν νὰ λὲς τὴν ἀλήθεια! — Φαίνεται πῶς ἠσυχάζει μόλις ἔπαψα νὰ τὸν ἀντιτείνω.

Ὁ κύριος. — Ἄν ξεντυθῆς ἀμέσως, θὰ στέρξω νὰ σὲ συγχωρέσω.

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Ἔεε!!! ; ; ;

Ὁ κύριος. — Γδύσου, γλυκό μου.

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — Ἄς μὴν τὸν πεισματώσω. Κοντεύει νὰ γίνῃ ἀρνάκι. (Βγάζει τὸ σακκάκι, τὸ γιλέκο καὶ τὸ παντελόνι του).

Ὁ κύριος. — Βγάλε κι' ἐμένα τὴ ρόμπα μου. . Εἶσαι τόσο τεχνίτης στὸ γδύσιμο!

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — (Βγάζει τὴ γυναικεῖα ρόμπα ποῦ φοροῦσε ὡς τώρα ὁ ΚΥΡΙΟΣ). Δὲν πιστεύω νὰ παιτήσῃ κι' ἄλλα πράματα!

Ὁ κύριος. — (Ξαφνικά. . . νευρικά). Ἄφισέ με . . . κακέ!

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — (Μέσα του). Ἔτσι καλύτερα.

Ὁ κύριος. — (Κάθεται μακριὰ του, μὲ τὰ χέρια κρύβοντας τὸ πρόσωπό του). Οὔτε κὰν ἓνα γλυκὸ λογάκι δὲ μοῦ λὲς, σκληρέ, τὰ εἶπες ὅλα τῆς ἄλλης. Παρηγόρησε τὴ γυναικοῦλα σου . . .

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — (Παρωδῶντας) Παρηγόρησε τὴ γυναικοῦλα σου. . . (Σιωπὴ. Προχωρεῖ μὲ προσοχή. Μέσα του). Εἶχε δίκαιο ὁ γιατρὸς νὰ μὴν τὸν ἀντιλέγω. Ἄν τοῦ περάσω τὰ καπρίτσια του, θ' ἀρθῆ στὰ λογικά του. Μὰ τί διάβολο νὰ τοῦ πῶ; . . τὰ συνειθισμένα ποῦ λέω τῆς γυναῖκας του. Μοῦρχονται πειὸ εὔκολα. (Πλησιάζει ὀλίγο διόλου). Ἔλα, ἔλα καὶ σύ, γαρουφαλιά μου, περδικοῦλα μου, νὰ σὲ

χαρῶ. . . μὴν κλαῖς. . . σκούπισε τὰ ματάκια σου, τζιτζί μου!
(*Ο ΚΥΡΙΟΣ σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ τὸν βλέπει ἀθώρητος, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἐξακολουθεῖ μηχανικά*). Ἔννοια σου, μπαρμπούνα μου κι' ὁ ἀντρούλης σου θὰ σέ γλυκάνη . . . Φίλησέ τον κολλητά, ρουφηχτά, γλυκειά μου γυναικίτσα ! . . Ὁχ !

Ὁ κύριος. — (Στὰ σύγκαλά του καὶ τὴ φυσικὴ του φωνή). Βρὲ Ἀριστείδη σὲ καλό σου ! Σοῦστριψ' ἢ βίδα ; Μὰ γιὰ κανένα θηλυκὸ μὲ πῆρες ; Καλὲ δὲν ντρέπεσαι νὰ τριγυρνᾷς μὲ τὸ σῶβρακο στὸ σπῆτι μου ; . . . Τρελλάθηκες, Ἀριστείδη !

Ο ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας — Ὁχι ἀκόμα, μὰ θαρρῶ πῶς κοντεύω. . .

Ὁ κύριος — Μὲ ποιόνα μιλοῦσες ; ποιανῆς ; . . ἄ ! . . μήπως ; (*Ἄγρια*). Ἄ ! μὰ καταλαβαίνω ! Μὲ ἀπατᾷς μὲ τὴν Καλλιόπη ; στὸ σπῆτι μου μέσα ; Τέρας ! Στάσου νὰ σοῦ τινάξω τὰ μυαλά !

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας — (*Τσιριχτά*). Βοήθεια !

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ, ἢ ΚΥΡΙΑ, ὁ ΚΥΡΙΟΣ

καὶ ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ἡ κυρία καὶ ὁ γιατρός. — (*Μπαίνοντας ταυτόχρονα*). Τί τρέχει ;

Ὁ κύριος. — Καὶ σεῖς, γιατρέ, μὲ τὸ σῶβρακο ! Καὶ σὺ δὲν ντρέπηκες, νοικοκυρὰ γυναῖκα νὰ περιφέρεςαι σὰ μασκαρᾷς ; Πόσους λοιπὸν ἀγαπητικὸς ἔχεις ; Μεσσαλίνα ! Ὁραῖο θέαμα, νά'χω μπροστά μου δυὸ γαιδάρους μὲ τὰ σῶβρακα καὶ σένα σὰν παληάτσο ! Τρελλοί ! Ἄθλιοι ! (*Βγάζει ἓνα περίστροφο*). Κανεῖς μὴν κουνήση ! Ἄχνα μὴ βγάλη κανεῖς ! (*Γκαρτζεῖ*). Καλλιόπη ! Καλλιόπη ! (*Σιωπή*).

Ὁ γιατρός. — Μά. . .

Ὁ κύριος. — Ἄχνα μὴ βγάλη κανεῖς ! Τοῦ χύνω τὰ μυαλὰ καὶ τοῦ κάνω θρύμματα τὰ καύκαλα ! Καλλιόπη ! (*Οἱ ἄλλοι ἀπελπιστικὰ προσπαθοῦν νὰ συνεννοηθοῦν μὲ γνεψίματα*). Καλλιόπη ! Ἔ ! Καλλιόπη ! Ἔ, ἡ δούλα ποῦ βρίσκεται ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οἱ ἴδιοι καὶ ἡ ΔΟΥΛΑ

Ἡ δούλα. — Φωνάζατε, κύριε ; (*Κόκκαλο τὸ κορίτσι βλέποντας τὰ καθέκαστα*)

Ὁ κύριος. — Βράχνιασε ὁ λαιμός μου νὰ φωνάξω «Καλλιόπη».

Ἡ δούλα. — Μὲ εἶπατε, κύριε, πῶς θὰ μὲ φωνάζετε Σωτήρη.

Ὁ κύριος. — Ἐγώ ; Παληοκόριτσο ! Καὶ σὺ, ἢ τῆς Μιχαλοῦς θὰ χρωστᾷς, ἢ μαζί τους θὰ εἶσαι συνεννοημένη !

Ἡ δούλα. — Μὰ σᾶς βεβαιώνω, κύριε, πῶς. . .

Ὁ κύριος. — Κατάλαβα. Λωλή γιὰ συνένοχος. Γένηκαν ἓνα ὅλοι τους νὰ μὲ περάσουν γιὰ τρελλό ! Ἄ, μὰ δὲ θὰφίσω ἔτσι τὰ πράματα. (*Ἀπειλῶντας τὴν μὲ τὸ περίστροφο*). Στὴ γραμμὴ καὶ σὺ μὲ τοὺς τρελλούς... Φρενοκομεῖο κάματε τὸ σπῆτι μου ! Θὰ σᾶς δείξω ἐγώ. Μὴν κουνηθῆ κανεῖς ! Θὰ εἰδοποιήσω τὸ τμήμα νὰ σᾶς μαζέψη ! Ὅλοι στὴν ἀστυνομία ! Ὅλοι ! (*Στὸ κοινό*). Εἶστε μάρτυρες, Κύριοι ! Φυλακὴ, φυλακὴ γιὰ τοὺς ἐνόχους, καὶ γιὰ τοὺς τρελλοὺς τῆς ἀλυσίδες καὶ τὸν ζουρλομανδύα ! Φυλακὴ ! Φρενοκομεῖο ! (*Βγαίνει, διπλοκλειδώνει τὴν πόρτα καὶ ἀκούεται ἀκόμα νὰ ξελαργγίζεται*). Φυλακὴ ! Ζουρλομανδύας ! Ἀλυσίδες ! Φωτιά ! Φωτιά ! Ντίγκ, ντάγκ, ντόγκ ! . . . Ντίγκ, ντάγκ, ντόγκ ! . . . ντίγκ - ντόγκ ! . . . ντόσοογκ ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ

ἢ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΚΟΙΝΟ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΙΚΟΥΣ ΠΟΥ ΑΠΟΜΕΙΝΑΝ (1)

Ἡ κυρία. — Ὅριστε πῶς . . .

Ὁ γιατρός. — . . . Κυρίες μου . . .

Ἡ δούλα. — . . . καὶ Κύριοι . . .

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — . . . ὁρίστε πῶς οἱ τρελλοί . . .

Ὁ γιατρός. — . . . κυβερνοῦν καὶ σέρνουν ἀπ' τῆ μύτη, τοὺς γνωστικούς, ποῦ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι καὶ τέλειοι, . . .

Ἡ κυρία. — . . . ὅταν τοὺς λείπη ἡ δύναμη. . .

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — . . . κι' ἡ ἐνεργητικότητα νάντιδράσουν. . .

Ἡ δούλα. — . . . γιὰ νὰ συλλάβουν καὶ νὰ φυλακίσουν μιὰ γιὰ πάντα.

Ὅλοι. — . . . τοὺς τρελλοὺς. . . καὶ τοὺς ἀνεύθυνους ἐγκληματίες, ποῦ φταῖνε γιὰ ὅλα τὰ βάσανα ὅπου παραδέρνουν ἡ Κοινωνία καὶ ἡ Ἀνθρωπότητα !

Ἡ δούλα. — Ἐτσι τοῦλάχιστον. . .

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς κυρίας. — . . . σκέπτεται. . .

Ἡ κυρία. — . . . ὁ κύριος. . .

Ὁ γιατρός. — . . . ΒΑΛΣΑΣ !

— ΑΥΛΑΙΑ —

Mülhausen 26 IA! 1926

[Σημ. τοῦ συγγραφέα. — Τότε τί τιμωρία χρειάζεται γιὰ τοὺς ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΣ ; ; ! ! !]

(1) Ὅλοι τους γραμμῆ, χαιρετοῦν κάθε φορὰ ποῦ πέρνουν τὸ λόγο, ἐκτός ἀπὸ τὴν τελευταία φράση ποῦ λέγεται ἀραδιαστῆ σὰν ἀπὸ ἓνα στόμα.

Τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἡ ἐκδόσις ἐγένετο τῆς 7 Ἰουλίου 1931 ἐν
Τυπογραφείᾳ I. N. Κεφαλίδου, Γαλατᾶς, Πόλι.

Τὴν ἔκδοσιν ἐπιμελήθημε ὁ κ. ΑΒΡ Ν ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

Copyright by M. VALSAS

1931

© SIGMA-APOCULO
MIGALPO

ΆΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΨΥΧΕΣ ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ	σκηνική δράση σε τρεις πράξεις (Γράμματα 1917)
ΘΕΟΣ ΣΧΩΡΕΣΗ ΤΩΝ!	σκηνική δράση μονόπρακτη (Λόγος 1920)
ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ	σκηνική δράση σε τέσσερις πράξεις (Λόγος 1922)
ΥΠΟΥΡΓΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ	σκηνική κοροΐδια μονόπρακτη (<i>Αθήνα, Τυπ. Μωτζίεβιλάκη 1922</i>)
ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ...	τραγωδία μονόπρακτη (<i>Αργώ 1925</i>)
ΙΕΡΩΣΥΝΗ	σκηνική κοροΐδια μονόπρακτη (<i>Τυπογρ. «Νομικής» 1927</i>)
ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ ΜΑΣ	σκηνική δράση σε τρεις εποχές (<i>Οθόνη 1928</i>)
Η ΑΓΩΝΙΑ	σκηνική δράση σε τρεις πράξεις (<i>Τυπογρ. «Νομικής» 1929</i>)
Η ΚΟΡΟΪΔΙΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ	σκηνική έπιληψία σε τρεις κρίσεις (<i>* Έκδοση Α. Μαυρίδη, Αθήνα 1931</i>)
LE MEURTRE DES ENFANTS DE MÉDÉE CHEZ NÉOPHRON & CHEZ EURIPIDE	(<i>* Έκδοση περιοδικού Acropole, Παρίσι 1930</i>)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑΤΑ

ΡΙΧΑΡΝΤ ΒΑΓΚΝΕΡ	<i>Μία επίσκεψη στον Μπλιόφεν</i> (<i>Έκδοση Γραμμάτων 1916</i>)
ΜΟΡΙΣ ΧΙΟΥΛΕΤ	<i>Υμνός (έμμετρο) Γράμματα 1919</i>
ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ	<i>Η μπαλλάντα της φυλάκης του Ρέιτινγκ</i> έμμετρο (<i>Έκδοση Γραμμάτων 1919</i>)
Α. ΠΑΡΩΔΗ	<i>Η Ρώμη νικημένη, τραγωδία, έμμετρο</i> (<i>Λόγος 1920—1922</i>)
*** LE SACRIFICE D'ABRAHAM	Mistère Crétois (<i>Paris, Chiberte, 1924</i>)
ΑΡΥΙΡΙΣ ΕΦΤΑΛΙΟΤΙΣ	Le Chant de la Vie, Sonnets (<i>Paris, Librairie de France, 1929</i>)

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΓΡΟΣΙΑ ΣΑΡΑΝΤΑ